

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIV. évfolyam

2020. Húsvét

Ima

Ó, Mária, te mindig az üdvösség
és a remény jeleként ragyogsz utunkon.

Rád bízunk magunkat, betegek Egészsége, aki hitedben
szilárdan kitartva a kereszttel osztottál Jézus fájdalmában.

Római nép Üdvössége, te tudod, mire van szükségünk,
és biztosak vagyunk, hogy gondoskodni fogsz arról,
hogy mint a galileai Kánában, visszatérhessen az öröm
és az ünneplés a mostani megpróbáltatások után.

Isteni Szeretet anyja, segíts, hogy felismerjük és elfogadjuk
az Atya akaratát, és megtegyük, amit Jézus mond majd nekünk,
aki magára vette szenvedéseinket és fájdalmunkat,
hogy a kereszttel elvezessen bennünket
a feltámadás örömére. Ámen.

Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője,
könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején,
hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől,
ó, dicsőséges és áldott Szűz!

(Ferenc pápa felajánló imája a járvány idején)

Beköszöntő

Egészen különös időket kell most megélnünk. Olyan időket, melyben a szívünk teli lehet félelemmel, aggodalommal: mi lesz, ha megbetegszünk, mi lesz, ha elveszítjük a szeretteinket, az állásunkat, hogyan vészeli át az előttünk lévő időszakot? Elvesztettük a biztonságérzetünket, a megszokott napirendünket, a szeretteinkkel való találkozásainkat, a szabad mozgás lehetőségét.

Egyvalamit azonban biztosan nem veszítettünk el: Jézus szeretetét és jelenlétét. Sőt, talán a kényszerű lemondásokkal teli nagybőjtünkben Ő az, aki még közelebb tudott jönni hozzánk vigasztalásával. Hiszen az online szentmisék alatt otthonaink templomokká válhatnak és megtapasztalhatjuk, hogy a vele való találkozás nem helyhez kötött, erre bárhol van lehetőségünk.

Bár a nehézségek nem értek véget, mégis reményt meríthetünk a feltámadás üzenetéből: Isten legyőzte a halált! Ez a hit segítsen felfedezni az új lehetőségeket, az új életet, amit Isten a nehézségen keresztül akar adni nekünk!

Kívánjuk, hogy lapunk írásai lelki táplálékot nyújtsanak számotokra és segítségükkel megélhessük összetartozásunkat annak ellenére, hogy személyesen nem láthatjuk egymást!

Schwarzkopf Orsi és Bálint

Tartalom

Az ünnep üzenete

Békesség nektek! Én vagyok, ne féljetek! – Henrik atya 4

Élő vízforrás Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

Lelki felkészülés az Eucharisztikus Kongresszusra – Riszterer Zsuzsi 6

Templomunk emlékei az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusról –
Madaras Gábor 8

Egy lelkiőr tanúságtétele – Nothnagel Gizi 10

Harmatcseppek Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi

100 szavas írás – Romhányi László 11

Megálljra kényszerülve – Rajos Boglárka 12

Várakozó kegyelem 14

Egy katolikus anya írásai – Borbélyné Bathó Margit 16

Gondolatok

Isten ajándéka: Jézus – Molnár Cecília 18

Olvastam... Rovatvezető: Szóts Miklós

A szent háromnapról – Szóts Miklós 20

Ökumené Rovatvezető: Szóts Miklós

Az ökumenikus imahétről – Szóts Miklós 24

Filmajánló

Babette lakomája – Kolláth Adrienn 27

Don Boscós hírek Rovatvezető: Makrai Ákos

Húsvétra várva – Makrai ákos 30

Szeretetmorzsák Rovatvezető: Bene Lajos

A farkas és a vírus – Csorba Gábor 32

Szolgálataink	Rovatvezető: Ágh József és Edit	
A „hősök” köztünk élnek! – Ágh József és Edit		34
Arcok-szakmák-hívatások	Rovatvezető: Kiss István	
A biológus – Kiss István		38
Közös(s)égi találkozások	Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária	
Farsangunkról – Schwarczkopf Bálint		42
Alfanimators	Rovatvezető: Fejes Miklós	
Animátorság akkor és most – Pinczés Péter		44
Gyökereink	Rovatvezető: Kiss Gábor	
Szíve igazi albertfalvi volt – Búcsú Belezna Andortól		
Sümegh László, Kellner Dénesné és Dr. Máté Róbert		47
Testületi vallomások	Rovatvezető: Vas Gábor	
Húsvéti vallomások – Vas Gabesz		52
AKTK hírek	Rovatvezető: Kiss István	
Rövid híreink – Kiss István		57
Gyereksarok	Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka	58

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gábel Henrik plébános. Alapító szerkesztő: Kiss Gábor. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária, Szóts Miklós és Vas Gábor. Lektorálás: Magony-Biró Kata és Magony Andor. Fotók: Mátyási Dániel, Tomkáné Gürtler Ildikó, www.pixabay.com, Internet. Nyomdai munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba 2020. május 22-ig várjuk írásaitokat az egyhazkozsegilevel@gmail.com címre.

Békesség nektek! Én vagyok, ne féljetek!

Békesség nektek! Ezekkel a szavakkal lépett be a Feltámadott húsvét estéjén az utolsó vacsora termébe, ahol a tanítványok összezárva várták az őket is elsöprő halál végzetét. Én vagyok, ne féljetek! Ezt a bátorító és vigasztaló mondatot kiáltotta oda a viharban hánykolódó tanítványoknak. Mi lesz akkor, ha minket is elárasztanak a gonosz erők, és elsüllyedünk? Mi lesz akkor, ha a keresztre feszített Mester után ránk is átragad a „gonosztevő” ártó jelző, mi lesz akkor, ha csúfosan és gyorsan bevégezzük kicsi és törékeny életünket? Mi lesz akkor, ha...? Ismerősen csengenek ezek a kínzó és félelmet keltő kérdések a fülünkben.

Különös módon élhattük meg ezt a nagybőjtöt, melynek még az utána következő időre is kihatása van. A koronavírus okozta járvány sokakban félelmet és aggodalmakat keltett, mások talán a bagatellizálás eszközével próbálták figyelmen kívül hagyni azt, ami tagadhatatlanul a világot bejárta. Milyen hatalmas erőket mozgósítottak a világ nemzetei, hogy saját népüket megóvják a vírus veszedelmétől! Amikor mi mindezekről hallunk, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a mi Mesterünk, akit nem csak követni igyekszünk, hanem aki bennünk is lakik, az élet Ura, aki halálával legyőzte a halált és újjáteremtette az életet!

Békesség! ÉN VAGYOK! Amikor Jézus ezekkel a szavakkal lép övéihez, akkor nem csupán feltámadott jelenlétével akarja megvigasztalni és bátorítani a rettegő tanítványokat, hanem azzal a maradandó jó hírrel ajándékozza meg őket, amit már Mózesen keresztül az egyiptomi fogságban, „karanténban” szenvedő népének is üzent: *Én, a mindig és mindenhol jelenlevő Isten, itt vagyok Veled!*

Nem azt üzeni ez a név, mely Isten kinyilatkoztatott Neve, hogy: *Fölötte állok minden bajnak, és a nyomor és szorongatás után majd velem találkozol az ígéret földjén, hanem: Már most itt vagyok veled a nehézségek és megpróbáltatások között. Én, az Élet, együtt vagyok veled!*

Milyen csodálatos nekünk azt tudni, hogy míg törékeny létünkben ki vagyunk téve a viszontagságoknak, addig a halhatatlan életet hordozzuk testünkben! A Feltámadott Jézus a rettegésben élő tanítványaival együtt minket is a bizalom és az örök élet útjára hív! Ne féljetek! Ezek a szavak minket is arra szólítanak, hogy merjük rábízni magunkat és egymást arra az élő Krisztusra, aki mindent, még a járványt okozó vírusokat és az általuk okozott megbetegedéseket is kezében tartja és – ha hittel és félelem nélkül rábizzuk magunkat – a javunkra fordítja.

A tanítványok akkor, húsvét estéjén megtanulták, hogy a világtörténelem folyását nem a világ hatalmasai irányítják, hanem a köztünk élő Isten, és hogy valójában nem az a baj, amit a körülmények okozhatnak nekünk, hanem, ha mi nem bízunk magunkat arra, aki mindent a kezében tart.

Ebből a húsvéti felismerésből táplálkozott Pál apostolnak is ez a felkiáltása: *„Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség!”* Vagy akár ez a mondása is: *„Ha Isten velünk, ki ellenünk?”* Ha Jézussal mi is feltámadtunk – és éppen arról szól a húsvét, hogy már mi is osztjuk vele a győzelmet és a dicsőséget – akkor nem vehet erőt rajtunk semmilyen földi erő, hatalom, veszélyeztető körülmény.

Bennünket már csak a Feltámadott hozzánk intézett szava vezet, aki azt mondja a Jelenések könyvében: *„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni... Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* (Jel 2, 10)

Kedves Testvérem! Te ezután nyújtsd ki kezed! Ne riasszon Téged semmilyen földi koronát viselő hatalom, legyen az akár ember nagyságú és gőgösen fennhéjázó, vagy akár mikroszkopikusan kicsiny és alattomos, Te azé vagy, akié az Élet. Ezért Neked és mindannyiunknak, nekünk is mondja: **ÉN VAGYOK, ne féljetek!**

Szívből kívánom, hogy ezen a húsvéton Rátok is rálehelje a feltámadott Úr az ő legyőzhetetlen békéjét és feltámadásának kimondhatatlan örömét! Ezért imádkozom Értetek szeretettel:

Henrik atya

Lelki felkészülés az Eucharisztikus Kongresszusra

2020 januárjától kilenc elsőpéntek van a szeptemberi kongresszusig. Arra hívjuk minden katolikus testvérünket, hogy végezzük el együtt a nagykilencedet, ezzel is felemelve szívünket és nemzetünket az Úrhoz!

Alacoque Szent Margitnak a XVII. században Jézus 12 ígéretet tett. A nagykilenceddel kapcsolatos ígéret így szól: *„Szívem határtalan irgalmasságában megígérem neked, hogy Szívem mindenható szeretete megadja a végső bűnbánat kegyelmét mindazoknak, akik kilenc egymás utáni hónap első péntekjén megáldoznak. Nem hálnak meg kegyelem nélkül, se a nekik szükséges szentségek vétele nélkül. Isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.”*

Mit kell hát tenni? Kilenc egymás utáni első pénteken megáldozni. Mit jelent az, hogy Jézus Szíve *„biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban”*? Aki elvégezte a nagykilencedet, megkapja a végső, tökéletes bánat kegyelmét, ha másként nem megy, akkor az Úr gondoskodik arról, hogy a szükséges szentségekhez eljusson, tehát megkapja a feloldozást, a szent útravalót, a betegek kenetét. Ez az Úr Jézus legnagyobb biztatása, ami egy ember számára létezhet, hiszen az üdvösségünknel nincs fontosabb!

Az elsőpéntek megtartásának hagyományos formája a minden hónap első péntekén való szentáldozás, és ha szükséges, akkor szentgyónás elvégzése.

Jézus 12 ígérete azok javára, akik hittel szeretik, tisztelik és szolgálják az Ő isteni Szívét:

1. Megadom nekik az állapotukhoz szükséges kegyelmeket.
2. Családjaiknak megadom a békét.
3. Minden bánatukban megvigasztalom őket.

4. Életükben és különösen haláluk óráján biztos menedékük leszek.
5. Minden vállalkozásukat megáldom.
6. A bűnösök szívemben megtalálják az irgalom forrását és vég nélküli tengerét.
7. A lanyha lelkek buzgókká lesznek.
8. A buzgó lelkek nagy tökéletességre jutnak.
9. Megáldom a házakat, ahol Szívem képét kifüggesztik.
10. Azoknak, akik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.
11. Azok neveit, akik ezt az ájtatosságot terjesztik, szívembe írom, és onnan soha ki nem törölöm.
12. Mindazok, akik kilenc egymás utáni hónap első péntekjén megáldoznak, azok nem halnak meg kegyelem nélkül, se a nekik szükséges szentségek vétele nélkül. Isteni Szívem biztos menedékük lesz az utolsó pillanatban.

Riszterer Zsuzsi

HASZNOS INFORMÁCIÓK:

REGISZTRÁCIÓ ÉS EGYÉNI SZÁLLÁSFOGLALÁS
2019 SZEPTEMBER 13-TÓL:
iec2020.hu/regisztracio

CSOPORTOS SZÁLLÁSFOGLALÁS:
iec2020@cityrama.hu

Az egész kongresszusra szeretettel várunk mindenkit, de természetesen néhány napra is lehet csatlakozni.

52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS

BUDAPEST | 2020.
szeptember 13-20.

JELENTKEZZ ÖNKÉNTESNEK!

Örömmel várjuk 16 évesnél idősebb segítők jelentkezését, akik szívesen részt vennének a kongresszus körüli különböző feladatok ellátásában.

ÖNKÉNTES REGISZTRÁCIÓ:
iec2020.hu/onkentesség

KAPCSOLAT:

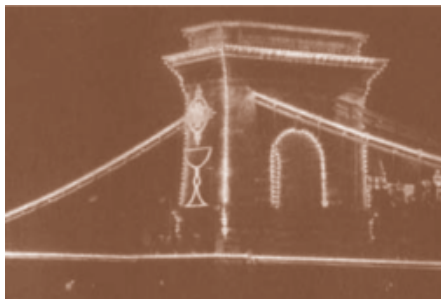
- iec2020.hu
- info@iec2020.hu
- 1397 Budapest, Pf. 523
- @nek2020
- @nek2020budapest
- IEC2020 applikáció

TALÁLKOZZ JÉZUSSAL BUDAPESTEN!

Templomunk emlékei az 1938-as Eucharisztikus Kongresszusról

A Lánchíd díszítése

Az 1938-ban Budapesten megrendezett Eucharisztikus Kongresszus 3 évvel előzte meg templomunk felszentelését. Doroszlai Béla atya, templomépítő plébánosunk, még 1938 előtt többször is utalt rá, hogy a kongresszus lelki töltetet ad majd a templomépítés nehéz munkájához. Közvetlenül tehát nem lehet kimutatni, de valószínű, hogy a

kongresszus lelkisége is hozzájárult templomunk megvalósulásához.

Az elméleti megközelítésen kívül, hála Istennek, konkrét emlékeink is vannak a kongresszusról.

A Mária-oltár fölött található történelmi nevezetességű kép Ungváry Sándor műtermében készült. A kongresszus idején a Hősök terére egy ideiglenes épületet építettek „kápolnaként”. Az épület építésére Lechner Jenő professzor úr (templomunk tervezője) kapott megbízást. E kápolna főoltárának dekorációját Ungváry Sándor tervezte és kivitelezte.

Ezt díszítette többek között a Mária-kép, amit később Kismarty Lechner Jenő templomunknak ajándékozott. A képet 1941. október 5-én a Mária-oltárral együtt szentelték fel. A 2,3 méter magas 1,9 méter széles kép a Magyarok Nagyasszonyát ábrázolja karjában a kis Jézussal. Mindkét személy feje körül ezüst glória látható. A Szűzanya fején a Magyar Szent Korona, kezében a jogar, a kis Jézus pedig az országalmát tartja. Körben latin szöveg: *Patrona Hungariae, ora pro nobis!* (Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk!) Csak a két arckép festmény, a többi rész textilanyagból készült. A kép háttérét alkotó kék textíliát eredetileg ferences nővérek készítették.

Főoltár a Hősök terén

Sajnos a templom a hatvanas-hetvenes években – a tetőszerkezet hibája miatt - gyakran beázott. Ezek a beázások nagy kárt tettek a képben, a kék háttér gyakorlatilag tönkrement. Szerencsére a szétmálló kék anyag nem színezte meg sem a festményeket, sem az egyéb textil részeket.

A kép 1987-ben Verbényi István plébános atya kezdeményezésére, a hívek segítségével felújításra került. A historia domus erről így emlékezik meg: *„A kőszegi posztógyárban készült az alappoztó, amelyet külön gyártottak le az iparművész nő részére. A Szűzanya alakot felvarrta, és így lett az egész apró szegekkel felerősítve farostlemeze, és a zárólemeznek is farostlemezt használtunk.”* A felújítást Vashegyiné Süle Erzsébet iparművész végezte.

(Cikkünket az Egyházközségi Levél következő számában folytatjuk.)

Madaras Gábor

Egy lelkiőr tanúságtétele

Ha Jézus Krisztus mindenek fölött van benned, akkor nem lesz semmi, ami elsodorhatna az életben.

Rózsafüzér ima közben Krisztus arcát szemlélem és nem az Üdvözlégy, Máriára, hanem a titkokra koncentrálok. Csütörtökön a világosság rózsafüzért imádkozzuk, amiből az ötödik titok különösen szemléletes számomra: aki az Oltáriszentségben nekünk adta önmagát...

Még egy személyes élmény. Pénteken 7-től 8-ig vagyok szentségőr. Nyáron 8 óráig tartott a szentségimádás, így Henrik atya szentségi áldásával siettem hazafelé. Egy fiatalember szaladt utánam és hálálkodott, hogy lehetővé tettem számára, hogy imádhatta az Urat. Én nem értettem, hiszen ez természetes: vállaltam, ez a feladatom. Majd később rájöttem, hogy nem csak én, hanem mi, lelkiőrök mindnyájan lehetővé tesszük, hogy egész nap nyitva legyen a templom. Mindnyájan lehetőséget adunk másoknak, hogy – ha csak egy rövid időre is – betérhessenek a templomba imádkozni.

Nothnagel Gizi

(Rózsafüzér Társaság)

Ha felkeltette érdeklődésed a lelkiőr szolgálat, Riszterer Zsuzsinál egész évben, bármikor jelentkezhetsz: (30) 235-7732; zrsizterer@gmail.com

100 szavas írás

Szeretném meghonosítani Albertfalván a tanúságtételnek egy egyszerű és izgalmas módját: a 100 szavas írást! Ennek lényege, amit már a cím is sugall, hogy 100 szóba/karakterbe kell beletömöríteni mindazt, amit megéltetek az Úr jelenlétében, ami változást hozott az életetekbe. Elsőként fogadjátok szeretettel Romhányi Laci írását!

Hogyan változott az életem, mióta (igazán) megismertem Istent?

Mi változott, mióta élem az Ideált? Minden!

Utam világosabb lett, döntéseim egyértelműbbek, értelmet nyertek életem történései. Viszont életem nem lett se egyszerűbb, se könnyebb: Isten az Ideálban meghív: lépjek ki életem ruhapárnás nappalijából a rideg valóságba, menjek a társadalom perifériáira. Vegyek erőt magamon, hogy megtapasztaljam: Isten az erőfeszítéseimet megszázsorozza, mellé teszi kegyelmét, végül hatalmas békével áraszt el.

Ahogy egy kedves barátom mondja gyakran: amikor odakerülök majd az Úr elé, nem csak azt fogja kérdezni: ruhátlan voltam, felruháltál-e, hanem azt is, hogy kaptál egy Ideált, éltél-e vele? Ugyanakkor már nincs nagy különbség életem jó és nehezebb eseményei között: Istenben látom mindegyiket!

Romhányi László

Reményeim szerint sokan kedvet kaptatok MOST az íráshoz, és azzal a hevülettel, ami felébredt bennetek, tollat-billentyűzetet ragadtok, hogy 100 szóban megírjátok a bennetek született csodát, a Lélek ajándékát.

Írásaitokat a zsriszterer@gmail.com e-mail címre küldjétek!

Köszönöm és nagyon várom!

Megálljra kényszerülve

Az újév beköszönté előtt egy esés következtében napjaim nagy részét ágyban töltöttem. Különösebben gondolkodni sem volt időm a két gyermekem mellett és valahogy el is kellett végezni a legalapvetőbb dolgokat. Hála Istennek, akikre eddig számíhattam, most is mellettem álltak.

Egy hét telt el így, de nem javultam. Még az orvosnál várakozva sem gondoltam rosszra, de a röntgen kimutatta, hogy „eltörtem”. Ez csak pár órával később tudatosodott bennem. Mi lesz a gyerekekkel? Az állásommal? Hogy oldom meg a napi dolgokat?

Nem egy ember mozdult meg a hírre, és ez boldoggá tett, mert megerősített abban a tudatban, hogy igen: vannak még jó emberek és nem egyet ismerhetek! Ajándék Balázska imája is, akit szerintem mindannyian ismertek. Hálát adok az Úrnak, megköszönve imáitokat!

...és hogy miért is írok most, a történet közepén?

Eddig két napom volt gondolkodásra, elmélyülésre. Biztosan tudom, hogy Istennek terve van ezzel a helyzettel is. Valamiért, amit én még nem látok és nem tudok, így kellett történnie. Egyet már biztosan kimondhatok: nem vagyok egyedül és törődnek velem. Milyen nagy kegyelem ez!

Tudatában vagyok annak, hogy igencsak ingataggá vált az állásom és így az egzisztenciánk is. Azt nem állítom, hogy nem foglalkoztat, hiszen szülő vagyok, de kell, hogy legyen oka és most még ezt próbálok körüljárni.

Miért? Apa-anya szerepben. Kevés alvás évek óta. Kimerültségig ügyintézés, orvoshoz járás. Rohanás reggeltől késő délutánig. Felelős munka szakadatlanul, 15 hónapon át. Nem volt megállj, szórakozás hosszú évek óta.

Kikapcsolódást az Úr házában történt látogatások jelentettek az ismerős mosolyok „begyűjtésével”. A találkozások szereteteimmel, köztük a katekumenátus előtti beszélgetések a barátnőmmel, leendő bérmanyámmal. Nem sok, de épp ezért nagyon értékes pillanatok ajándéka.

Ebből jött a további elmélkedés. Megérdemeltem-e, amim van és mit adtam én az embertársaimnak? Hányszor mondtam, hogy elég? Hányszor sírtam? Hányszor veszekedtem vagy ítélkeztem? Hányszor segítettem másokon? Hányszor szembesültem gyarlóságaimmal? Lázadtam-e a keresztem ellen? ...és a nagy kérdés: ki vagyok én?

Itt az ágyban fekvé valójában nem sokat tehetek és eltölt a kiszolgáltatottság érzése, de hálát adok mindenért. Elsősorban azért, hogy nem egy csigolyával feljebb tört meg a testem, és ezért nem lettem mozgássérült. Akárhogy is lesz, de tudok majd gondoskodni a gyermekeimről. Hálát adok az emberségért és a jó szóért, a sok szeretetért, amit kapok.

Isten újra megmutatta, hogyha nem is könnyű az életem, enyém a hit ajándéka, ...és igen, ettől ez a helyzet is könnyebb. Talán ez a STOP csak ennyit akart megértetni, és ha így van, nekem ez is elég.

Köszönöm, Uram, hogy nem engedted el a kezem!

Kelt: 2020. január 13.

Rajos Boglárka

2020. február 20. Epilógus: Köszönöm az édesanyák és édesapák összefogását, segítségét és kedvességét, valamint a Karitás csoport támogatását. Szeretettel gondolok Mindannyiútokra!

Várákózó kegyelem

Édesapámról szeretnék írni, és arról, ami vele történt. Sokszor nekifutottam, de nem találtam igazán a szavakat, amelyekkel kifejezhetném tengernyi érzésemet, és végtelen hálámat az Úr felé.

Édesapám... életerős, 30 éves, boldog, fiatal férj volt, amikor megérkeztem. Sajnos a sokat emlegetett apa-lánya kötelék nem alakult ki köztünk, bárhogy vágytam rá. Most sem ismerem az irántam való érzéseit, és mindig is hiányzott az ölése.

Édesapám rózsái

66 éves volt, amikor kiderült, hogy gyógyíthatatlan beteg. Azt mondták, hogy nem sok ideje van hátra, de rácáfolt sokszorosan. Urunk várákózó kegyelme és az ő élni akarása időt adott még.

A betegség sajnos nem hozott közelebb minket, ahogy reméltem, hanem még nagyobb szakadékot vájt közénk.

Édesapám hívő családban nőtt fel, ellenben velem. Míg ő magába fojtotta az érzéseit, én megéltem azokat. Ezekben az években találtam vissza az Úrhoz és erősödtem meg hitemben, de segíteni lelki vívódásaiban nem tudtam továbbra sem. Így az Úrra bíztam, két könyörgéssel: ne szenvedjen, és ha itt az idő, Hozzá térjen meg.

Döcögtek az évek, és hősként vívta élet-halál csatáit. Mire betöltötte 73. életévét, már nagyon sokszor került közel az elmúláshoz.

Sokan imádkoztak érte és Valaki olyan nagy türelemmel várt rá. Nagy az Úr kegyelme és senkit nem enged elveszni!

Édesapám... hetek óta kórházban volt már. Az első két hétben úgy tűnt, feladta. Hiszem, hogy a Szentlélek irányított és mondatta ki velem a szavakat: „Apu, küldhetek hozzád papot?” Azt felelte: „Igen.” „Gyónnál és áldoznál is?” – „Igen.” Táncolt a lelkem!

Negyedórán belül ott volt nála a kórházlelkészi szolgálattól egy általam ismert atya. Míg ők beszéltek, a templomi énekkarunk felvételeit hallgatva énekeltem a dicsőítő dalok sorát: „Mily nagy vagy, Urunk...” „Jöjj, hívunk, jöjj...” „Egy szó kiált...” „Kenyered és borod...”. Úgy éreztem, hogy így lélekben ott vagyok velük. Utána tudtam meg, hogy abban az időben sokak imája szállt az Úrhoz lelki üdvéért.

A telefon majdnem egy óra múlva érkezett tőle. A hangja tiszta és erős volt, mint régen.

Várakozó kegyelem. *„A mennyben fenn a trónusnál, a Krisztus értem közben jár. Nagy Főpap, égi Kezesem, örökre biztos védelmem. Markába véste nevemet, szívébe írta, nem feled.”*

Csodát tett a mi Urunk! Nem engedte elveszni az Édesapámat, várt rá évtizedeket szeretettel és türelemmel. Hiszem, hogy átölelte akkor és magához vonta. Tudom, bárhogyan lesz, a lelke már megmenekült. Kell ennél nagyobb kegyelem? Lehet-e a szeretetnek nagyobb jele, mint hűen várni valakire, várni, hogy hazataláljon? Eszembe jutott a kép Rembrandttól, amelyet Henrik atya többször megmutatott: A tékozló fiú hazatérése. Az áldás, ahogy az apa ráteszi kezeit a fiúra, mintha kimondaná: „Visszataláltál”.

Az én édesapám megtaláltatott. Talán még nincs is tudatában annak, hogy milyen nagy csoda adatott meg neki, ezért kell nekem tanúságot tennem és megosztanom veletek mindezt. Bízom benne, hogy nemcsak reményt ad, hanem meg is erősít majd titeket, mert nem szabad elfelejtenünk a legnagyobb nehézségekben sem, hogy „Krisztusban üdvünk készen vár. Ott fenn az Isten trónjánál.”

Ámen.

Testvéretek

Egy katolikus anya írásai

katolikusanya.blog.hu

Katolikus nagycsaládban nőttem fel, sokan ismerik itt Albertfalván a szüleimet. Belenőttem a napi közös esti imákba, a közösségi alkalmakba és természetes volt, hogy az adventben és a nagybőjtben időt szánunk a lelki töltökezésre. Sokáig észre sem vettem, hogy nem mindenki kapott ilyen biztos alapot, hanem különleges kegyelem, hogy vannak saját élményeim és a mai napig meg tudom kérdezni szüleimet, hogy pl. hogyan oldották meg a kisgyermekkorunkban a szentmisét.

(Külön jártak, illetve elindították havonta a szombat délutáni családi misét.)

Először egy babás Szent Mónika találkozón jutott eszembe, hogy másokkal is meg lehetne osztani, amiről beszélgettünk - pont a kisgyerekes szentmisékről. Aztán a Szent Bálint családi közösség egyik alkalmán hangzott el az, hogy milyen jó lenne a hitre nevelés mindennapjairól egy olyan fórum, mint a fogzásról, hozzátáplálásról, szobatisztaságról szóló Nők Lapja fórum. Ekkor kezdett motoszkálni a fejemben a blog gondolata.

Nem sokkal később nagyon pozitív visszajelzéseket kaptam az egyik cikkemre, amit ide, az Egyházközségi Levélbe írtam. Mivel tényleg nagyon szeretek írni és egészen eufórikus hangulatba tudok közben kerülni.

2019. év elején elhatároztam, hogy az év során előkészítem a blogot, majd 2020 januárjában elindítom.

Így is lett, év elején elindult a katolikusanya.blog.hu.

A blog célja az, hogy legyen honnan meríteniük mindazoknak, akik a saját gyerekkorukban nem kaptak katolikus nevelést. Olyan tapasztalatokat, gondolatokat, ötleteket osztok meg hétről hétre, amiket vagy szüleimtől kaptam vagy már a saját gyermekeink vallásos nevelése közben találtam meg. Szeretném azokat a cikkeket megírni, amiket – akár fiatal lányként, akár édesanyaként kerestem, de nem találtam meg.

Egyben hívok is minden katolikus anyát, hogy a blogon keresztül adja tovább azokat az örömeket, gondokat, megoldásokat, amiket ebben a hivatásban megél!

Borbélyné Bató Margit

Egy katolikus anya írása

katolikusanya.blog.hu/Tutn_medium=lista&tutm_campaign=bloghu_cimlap&tutm_source=kereses%20talalatok

☆ 🔍 🌐

EGY KATOLIKUS ANYA ÍRÁSAI

Bemutatkozás | Imák | Könyvek | Filmek | Kérdőív

2020. márc. 19.

Apák napja

Írta: Borbélyné Margit

Már nem szűz egy szememben tűnődtem ezen az éjszaka telendő főgőré, aki halba megy másnap munkába, akkor is megfogtam, megfogtam a gyermekemet, akár fél 1-kor, akár negyed 6-kor, akár fél 1-kor és negyed 6-kor is kórházban? Mert én ilyen sűrűben vagyok szeretni! Isten áldassa Öt és minden apát Szent József ünnepén!

Eltök sok filmet, sorozatot láttam már, de még nem találom olyat, amiben az apa egyrészt nem hagyja el a családot; másrészt jelen is van a család életében, nem csak a keresélvvel, hanemkövetően szívesen van a gyermekével, meg tudja élni az awei szerepet; időt gondoskodik is tud a gyerekekről, némálisan el tudja látni őket. Pedig, ha a mi családundról képzelnék film, akkor az ilyen lenne:

2020. márc. 17.

Ima a születés körül lévőkért

Írta: Borbélyné Margit

Amerik anyukám indult velém a kórházba, hogy megszüljön, egy leendő néni a templomból elkészített érte imádkozni. Mama úgy meséli, hogy – habár ezt az imát csak később tudta meg, nagyon érezte a Szüzanya segítségét.

Később ő is sokszorra felejtette, hogy ha jeleznek neki a kórházba indulásokról, akkor imádkozok értek. Kb. 10 éve volt az első alkalom, hogy egy ismerős kismamánál én is imádkoztam. Azóta többször kiértelmem imával a kórházba. Amióta pedig azt tapasztaltam, hogy a vajúdóban képtelen voltam imádkozni, még fontosabbnak tartom, hogy minél többen észrevehessenek a botos hátteret, amit az érték mondat imádkozás jelentenek.

Egy katolikus anya írása

Gondolatok a katolikus anyai hivatásról: a gyermekek katolikus hitben és hitre neveléséről.

Keresés

OK

Címkek

advent ajánló apa bábi becézés bemutatkozás betegség film gyerekük gyerekeknek Gyertyaszentesítés Boldogasszony hála házasság házszentes ima indulás kapcsolat kérdőív könyv lakúszentesítés Mária-ünnep nagyböj othon papok Riska segítség személyes szerelmis szerelem szülés ünnep vélemény videó

Friss topikok

Rieger Detti: Szia Margit! Én sem értettem, amikor kicsik voltak a nagy gyerekeim, akik már /23.20 és 17 évesek ... (2020.01.09. 20:21) Szemintse kisgyerekekkel

Archívum

Isten ajándéka: Jézus

– nagyböjti gondolatok húsvétra –

Csak akkor tudjuk megélni az igazi magasságot, ha már jártunk lent, a mélyben is. A mélységhez képest (viszonyítva) lesz magas bármi. A jó fogalma csak a rossz tükrében nyeri el a jelentését. Meg kell tapasztalnunk, hogy milyen rossz lent, a mélyben. Amikor minden vágyunk az, hogy a rossz elmúljon és visszaálljon a rend. Mert a rend jó. És a jó: maga Krisztus. Minden élőlény egyetlen őszinte igénye és vágya. A teljesen jó, a tökéletes: Jézus Krisztus.

Mily' balgán sajnáltam magam, hogy miért jut nekem ennyi nehézség, fájdalom és békétlenség. Hát az Isten így szeret?! Igen, így. Így, mert csak akkor élhetünk át igazi húsvétot, ha nem csak a feltámadást, de a kereszthez vezető utat is megéljük. Segíthetek cipelni hatalmas keresztyét? Nem, de Ő magára veszi az én keresztemet. Ő az én teljes keresztem súlya alatt roskad, míg nekem keresztfájából még csak egy szálkányi kellemetlenséget sem ad, hogy megtapasztaljam. Amikor úgy érezzük, hogy mi is ott állunk Jézus mellett és együtt cipeljük azt a keresztet, még nem igazán érezzük annak súlyát... Mert, ha egy cseppnyit is átveszünk abból a hatalmas fájdalomból, aminek Urunk a részese volt, akkor hasít belénk annak a tudata, hogy Jézus milyen csodálatos, hatalmas és végtelenül jó! Hogy mi mindentől óv meg bennünket!

Legyünk hálásak a nehézségekért is, hiszen csak akkor fogjuk tudni értékelni azt a csodát, amit minden ember ajándékkul kapott Istentől: AZ ÉLETET. Jézus a sajátját adta oda értünk. Saját akaratából. Szeretetből. Minden egyes emberért, aki élt, él, vagy élni fog. Ő maga a húsvét. Jézus pedig Isten ajándéka. Nekünk, embereknek. Felfoghatatlan áldozat. Minden fájdalmunkat, bánatunkat, elégedetlenségünket viszonyítsuk Jézus értünk hozott áldozatához.

És ne „mentsük fel”, hogy Ő Isten. Nem. Jézus emberként élt közöttünk akkor is, amikor embertelenül kínozták, majd emberhez nem méltó halállal kivégezték.

Tudja, hogy mi a kísértés, a fájdalom, a magány, az elhagyatottság, a kiszolgáltatottság. Mégis így szólt az Istenhez: „Abba, Atyám! Te mindent megtehetsz. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! DE NE ÚGY LEGYEN, AHOGY ÉN AKAROM, HANEM AHOGYAN TE.” (Márk 14,36) Ezzel a mondattal próbálom megérteni húsvét jelentését és jelentőségét.

Molnár Cecília

A szent háromnapról

Olvastam... azaz sokadszorra újraolvastam egy könyvet, amely nagyon sokat jelent nekem. A szerző a XX. század egyik legnagyobb teológusa, Hans Urs von Balthasar; a címe: A három nap teológiája (Osiris Kiadó, 2000). Ugye nem kell magyaráznom, melyik három napról szól.

Több évvel ezelőtt megelégteltem, hogy a nagyböjtben kicsit kevesebbet eszem, kevesebbet játszom a számítógépen, aztán a három szent nap elrepül, s ott állok: elmúlt a legfontosabb ünnepi időszak, s semmi nem történt. Ezért a nagyböjt kezdetén levettem a polcra a már rég ott pihenő könyvet, s elkezdtem olvasni. Illett a böjthöz: önmegtagadásnak számított az első két fejezet, egy szót sem értettem belőle, tömör, színtiszta teológia. Azonban a harmadik fejezetnél kiderült az ég, itt kezdte a három napot tárgyalni, már néhány fontos részletet meg is értettem. Voltak érdekes részletkérdések, amelyeket megmagyarázott, és megvilágosította Jézus áldozatának rendkívül lényeges szempontjait.

Elsőnek egy apróság. Engem is, és sokakat zavar a harmadnap kifejezés, hiszen nagypéntek este halt meg Jézus a kereszten, s egy nap múlva, szombaton már feltámadását ünnepeljük. Sokáig délután ünnepeltük, hogy még világosan lebonnyolítható legyen a körmenet.

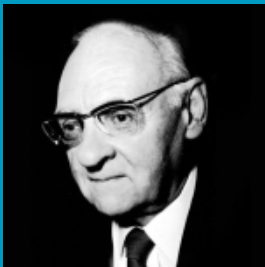
De valóban három nap, ha úgy számítjuk, mint akkor a zsidók: naplementétől naplementéig tart egy nap. Szerencsére ma már a liturgia is ehhez igazodik: a nagyszombati szertartást már naplemente után kezdjük.

A három napról szóló fejezetekről szerettem volna egy keveset írni. Azonban amikor befejeztem az első napot, már rendkívül hosszúra nyúlt az írásom. Ezért most csak az első napról írtakat olvashatjátok, a többit majd jövő év húsvétján folytatom.

Első nap: út a kereszthez

Ez az a nap, amely tele van eseményekkel az utolsó vacsorától a sírba helyezésig, s az evangéliumok is részletesen számolnak be róla. S a liturgiában csak egy napunk van rá! Jó, a mi fogalmaink szerint kettő: csütörtök és péntek.

Így is számtalan apró, de fontos momentumról nem esik szó. Számomra leginkább hiányzik Jézus szenvedése az Olajfák hegyén. Már több mint hatvan éve érett ésszel figyelem a szentbeszégeket, s csak egy alkalommal hallottam erről prédikációt. Úgy érzem, a liturgiában is meg lehetne ennek a helye, még ha nem is kimondva. A hatvanas években Ervin atya, a rákosfalvai plébános nagycsütörtök este az oltárfosztást ünnepélyesen, egyedül végezte, miközben a 22. zsoltárt mondta: *Istenem, Istenem, mért hagyta el engem...*

Hans Urs von Balthasar (1905-1988) svájci római katolikus pap, filozófus, akit a 20. század fontos teológusaként tartanak számon.

1936-ban szentelték pappá, 1939-ben belépett a jezsuita rendbe, amit 1950-ben hagyott el. Ez után világi papként működött Churban.

1969-ben VI. Pál pápa kinevezte őt a Nemzetközi Teológiai Bizottságba, és 1984-ben el-

nyerte az első VI. Pál Nemzetközi Díjat teológiai hozzájárulásáért. 1972-ben Joseph Ratzingerrel és több más teológussal együtt megalapította a *Communio* folyóiratot, amit ma is az egyik legfontosabb katolikus teológiai folyóiratnak tartanak.

II. János Pál pápa nagy csodálója volt Balthasarnak, ezért elismerése jeléül 1988-ban bíborossá nevezte ki, azonban felavatását már nem élhette meg: három nappal előtte meghalt.

Általában azonban az oltárfosztás inkább egy nagytakarítás kezdetére hasonlít, mint liturgikus eseményhez.

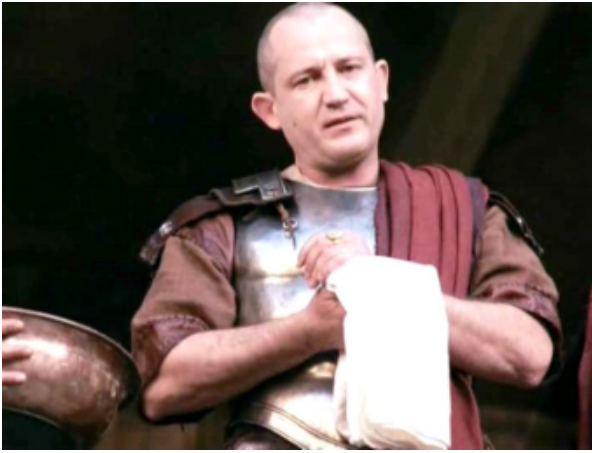
Balthasar, amikor Jézus szenvedéséről ír, nem törődik a fizikai szenvedéssel – bár nekünk a keresztkínja elképzelhetetlen. Ő az Úr lelki szenvedésével foglalkozik, amely sokkal súlyosabb, mint a sebek, vagy a kereszten függés fájdalma. Alaptétele az, hogy Jézus a megtestesülésétől fogva, egész életében az Atya által adott feladatot (Jn 10,18) hajtja végre. És ezt a feladatot önként, teljesen mértékben vállalja. Azaz annak dacára, hogy ő a testet öltött Ige, mint ember szenved el a halált, sőt mint a bűnös ember, hisz magára veszi bűneinket. Ezzel vált meg minket. *„A Fiú küldetése a »bűnös testbe« azért történt, hogy képes legyen »testében elítélni a bűnt« (Róm 8,3)”. S a feladat teljes tragikumát az Olajfák hegyén kezdi átélni. „A mások helyett szenvedő, közvetítő Jézus engedi, hogy a világ bűne betörjön testi-lelki-személyes egzisztenciájába.”*

„Amikor először olvastam, beleborzadtam. A végtelenül tiszta, bűntelen Jézus magára veszi bűneinket, azaz elmerül bennük.”

Sőt, Balthasar szerint *„az Olajfák hegyi szorongás olyan együtt-szenvedés a bűnösökkel, amelyben Isten megtestesült szeretete a timor gehennalis (a pokoltól való félelem) formájában magára veszi azt a reális, közelgő állapotot, amelyben a bűnösök elveszítik Istent”.*

S Jézus egyedül küzd a feladattal. *„Elszigetelődik az eltávolodó, de egészen még el nem tűnt Atyától, akihez a gyengéd «Édesapa», Abba megszólítással fordul.”* Ugyanakkor elszigetelődik társaitól, tanítványaitól is. S megtörténik átadása a hatóságoknak: ott a főpapok és vének által küldött csapatnak, majd a főtanács határozata alapján a római hatóságnak, s Pilátus adja át a halálnak.

Amikor a Passió c. filmet játszották, egy újságban nagy betűkkel szerepelt a kérdés: ki adta halálra? Akkor végiggondoltam, s sikerült bebizonyítanom azt, amit elsőnek is gondoltam: az emberiség, azaz mi. Hiszen elítélte Őt saját népe, s a római világbirodalom, azaz a külvilág; elítélte Őt a vallási hierarchia (a főtanács) és a világi hatalom (Pilátus). Mindenki. Meglepetésemre a könyvet olvasva észleltem, hogy a leltárom nem teljes.

Balthasar kihangsúlyozza, hogy elítéli saját egyháza is, hiszen tanítványa, Júdás elárulja. Azonban: *„Senki sem akarja vállalni bűnösségét, s éppen ez bizonyítja, hogy mindannyian bűnösök.”* Hisz a főtanács Pilátustól várja az ítéletet, Pilátus kezét mossa, Júdás meg visszaadja a vérdíjat.

És valóban: az ítéletet végső soron nem ők hozzák; hiszen ha akarná, Jézus emberfeletti hatalma szétszaggatná a rátörő hatalmakat. Az ítélet Istené. Azonban nem szabad az Atyát és a Fiút egymástól elszakítva szemlélni, az Atya ítéletét a Fiú önként vállalja; ahogy Balthasar írja: *„a halált, amelyet »halál felé való létében« testében el kell szenvednie, nem személyes büntetésként vállalja, hanem szándékoltan és szabadon és önként”.*

Végül mindez a kereszthalálban teljesül be. Balthasar szerint Jézus itt teljesen átéli a bűnös ember halálfélelmét, a kárhozattól való félelmet, mert a végletekig szolidáris velünk. Amikor a 22. zsoltár szavaival fohászkodik, valóban átéli az elhagyatottságot.

Amikor először olvastam, beleborzadtam. A végtelenül tiszta, büntelen Jézus magára veszi bűneinket, azaz elmerül bennük. Abban, amitől leginkább undorodik – mindezt értünk. Ennek megértése volt a legnagyobb ajándék, amit ettől a könyvtől kaptam. Persze a szavakat addig is hallottam. De nem jutott szívemig, hogy mit jelentenek. Előfordult, hogy a nagypénteki szertartás alatt, amikor megérintett, hogy Jézus az én bűneimért is szenvedte el kínhalálát, gyerekes ellenkezés ébredt bennem: nem, ezt nem vállalom. Azután, hogy elolvastam ezt a könyvet, ez a kísértés eltűnt. Nagyon örültem, csak nem értem igazán, hogy miért tűnt el. Hiszen épp Jézus szenvedésének borzalmai tárultak fel előttem. Talán azért, mert Balthasar azt hangsúlyozza, hogy Jézus ezt irántunk való szolidaritásból vállalta.

Szöts Miklós

Az ökumenikus imahétről

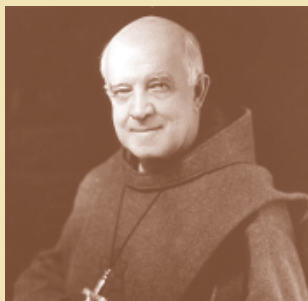
Rendkívül örülök, hogy Henrik atya vezetésével egyházközségünk egyre inkább igazi közösség lesz. Egy közösség alapja a belső összetartás, de ennek nem szabad zárkózottságba fajulni. Nyitni kell kifelé, és kihez máshoz a legkönnyebb nyitni, mint keresztény testvéreink felé?

Először azt a címet akartam adni, hogy beszámoló az ökumenikus imahétről, azaz az ideiről. Azonban ez igen sovány lett volna. Természetesen beszámolok róla, amennyit megtapasztaltam, de szeretném kiegészíteni régebbi élményeimmel.

A pártállam egyházpolitikája különösen félt az ökumenizmustól, jobban tetszettek neki az egymástól elzárkózó egyházak, mint az összefogás. Nem is tudtam semmit az ökumenikus imahétről addig, míg 1976 januárjában Angliában nem találkoztam vele. Nagy élmény volt. A metodista lelkész örömmel újságolta a szószékről, hogy katolikus hívőkkel beszélgetve a mi Szent Szív tiszteletünkben ugyanazt lelte meg, amit az általuk gyakorolt Jézus Szent Vére tiszteletben. Milyen nagyszerű ember a helyi katolikus plébános, mondta nekem az anglikán parókus.

A nyolcvanas években már nálunk is megültük: a bíboros úr elment az ortodox templomba. Arra még várni kellett néhány évet, hogy a protestáns testvérekkel együtt imádjuk az Urat. De szerencsére bekövetkezett.

És higgyétek el, hasznos látogatni az imahetet! Például évekkel ezelőtt az ökumenikus hét kezdő istentiszteletén Bogárdi Szabó István református püspök mondta az egyik beszédet. Nagyon örültem, mert ritka mély tudású ember, és nagyszerűen beszél. De a téma a tékozló fiú példabeszéde volt, és ez elszomorított. Én erről már mindent hallottam, gondoltam (különben is én vagyok a legokosabb, de legalábbis majdnem). Mégis sikerült megdöbbenenie, amikor rámutatott, hogy az idősebb fiú éppúgy saját akaratából marad kinn az atyai házból, mint a tékozló fiatal. Mert ugye, én nem ittam el örökségem, nem költöttem romlott nőkre, eddig nyugodtan hallgattam a példabeszédet. De dacos fiúként nem lépni az Úr elé..., ez már lehetek én is.

Az ökumenikus imahét eredete Paul James Francis Wattson (1863-1940) episzkopális lelkészhez kötődik. Wattson anglikánként 1898-ban megalapította a ferences rendi életszabályokat követő Engesztelés Társaságát (Society of Atonement), melynek célja a keresztények egységéért végzett munka. 1908. január 18-25. között szervezték meg az első ökumenikus imanyolcadot.

1909. október 30-án az Engesztelés Társasága lett az első olyan protestáns közösség a reformáció után, amely úgy döntött, hogy visszatér a Római Katolikus Egyházba. 1910-ben Wattsont katolikus pappá szentelték. Boldoggá avatási eljárása folyamatban van.

Az ökumenikus imahét minden év januárjának harmadik hetében kerül meghirdetésre.

Miről tudok beszámolni az idei imahét eseményei közül? Szerencsére kedden időben odaértem a református imaházhoz. A kelenföldi református lelkész, a budafoki evangélikus lelkész és a mi Krisztián atyánk épp az istentisztelet programját beszélték meg: ki mit olvas fel, melyik imát mondja el. Nagyon tetszett, hogy a két idősebb lelkész milyen szeretettel néz fiatal diakónusunkra.

Minden évben más közösség készíti el az imahét anyagát. Idén a máltaiak voltak soron, s az Apostolok Cselekedeteinek azt a történetét választották, amelyben Pál mint fogoly hajón tart Róma felé, majd hajótörést szenved Málta szigetén.

Az imahét napjain sorra vették a történet epizódjait. Keddre az a rész jutott, amelyben Pál a vihartól rettegő hajósoknak tolmácsolja az álmában neki megjelent angyal üzenetét: túléljük a vihart (ApCsel 27,21-28). A szentbeszédet az evangélikus lelkész mondta. Azzal kezdte, hogy Pálnak megjelent az angyal, majd nekünk szegezte: *és nektek megjelent-e?* Persze rögtön enyhítette a kérdést: *meghalljuk-e, amikor Úr szól hozzánk?* Én az elsőnek feltett kérdésre magamban elmosolyogtam: „*ugyan, angyal – nekem?*”. De aztán hirtelen rájöttem, hogy igen, előfordult.

Egyszer, amikor a Pázmányra a levelezőre jártam, s vizsgára tanultam, egy megállóban álltam kezemben tartva a jegyzetemet. Odalépett hozzám egy fiatal nő, s megkérdezte, mit tanulok. Ő a Károlira járt, szintén levelezőre. S elmondta, hogy egy katolikus levelező hallgató ökumenikus közösséget szervez. Így kerülhettem abba a közösségbe, amelyben éveken át beszélünk hitünkről, s amelynek sokat köszönhetek. A fiatal nőt azóta sem láttam. S bár szárnyai nem voltak, most úgy gondolom, angyal szólt hozzám. De sajnos előfordult az is, hogy meghátráltam, amikor az Úr szólt volna hozzám, s hányszor nem vettem észre!

Szerencsére plébániai közösségünkben nem egyedül voltam ott – örömmel üdvözlöttük egymást. Hazafelé találkoztam két lakótársammal, a liftben örömmel mosolyogtunk egymásra: ugyanonnan jöttünk. Ez is közösség-építés.

Kedden hirdették, hogy a következő alkalom csütörtökön a budafoki evangélikus templomban lesz. Szerencsére el tudtam menni. A budafoki református lelkész mondta a szentbeszédet. Az a rész volt soron, amikor a hajósok és a katonák pánikba esnek, Pál megnyugtatja s rábeszéli őket, hogy több napi éhezés után vegyenek már magukhoz ételt, s együtt eszik velük. A lelkész arról beszélt, hogy ebből látszik, hogyan gondolkoznak, cselekednek a világ emberei, hogy nekünk, keresztényeknek úgy kell (kellene) viselkednünk, mint Pál, s hogy a szentírási részletből láthatjuk, hogy milyen hatással lehetünk a világra.

A következő napokon a budafoki református, katolikus templomokban és a baptista imaházban voltak az imahét alkalmai, ezekre sajnos már nem tudtam elmenni. S különösen sajnálom, hogy nem tudtam elmenni az országos záró alkalomra, az Avilai Nagy Szent Teréz-templomban tartott keresztény-zsidó imaóra.

Ezeket is sajnálom, de igazán mélyen azt sajnálom, hogy az Albertfalvi Szent Mihály-templomba nem lettek meghívva más felekezetű testvéreink.

Szűts Miklós

Babette lakomája

Egyszer egy nagyon szigorú tanárom óráján kivételesen filmet néztünk, amiről aztán esszét kellett írunk. A tanárnak tetszhetett az írásom, mert mikor később véletlenül összefutottam vele, megkérdezte, nem láttam-e mostanában valami jó filmet. Megtisztelő volt a kérdés és azóta úgy osztályozom a filmeket, hogy ajánlanám-e azt ennek a tanárnak...

A Babette lakomája című filmet nagyon jó szívvel ajánlanám neki. Ez egy dán filmdráma 1987-ből, Gabriel Axel rendezésében. Skandináv és dráma, te jó ég, az biztosan maga a megtestesült depresszió, véljük sokan. Nos, bár a film létezéséről már 20 évvel ezelőtt is tudtam, az előítéleteim miatt sokáig mégsem voltam hajlandó megnézni. Majd az elmúlt évben a sötét téli estékre tudatosan filmet keresve olvastam valahol, hogy Ferenc pápa kedvenc filmje a Babette lakomája. Ez feltüzeltelte a kíváncsiságomat, és megnéztem.

Egy tengerparti kis dán faluban vagyunk, egy zárt protestáns közösségben. A sajátos hangulatú szigeten, a tenger partján két lánytestvér és a közösség saját maguk által meghatározott szigorú elvek szerint él. A napok egyszerűen, kiszámíthatóan telnek, biztos fogódzót a közösség vallásos összejövetelei nyújtanak, melyek a lányok apja, a lelkész által meghonosított rend szerint zajlanak. A látszat szerint minden rendben van. De közben kérdések merülnek fel: hogyan tudja egy közösség Krisztust hirdetni, ha a világiasabb látogatók előtt zártak? Vajon a lelkész miért féltette ennyire lányait kiengedni az általa alapított közösségből? Mitől félhetett a család jobban: a világtól vagy a kapott tehetség nagyságától? És miért kell a tenger partján olyan sok szárított halat enni?

A faluba menekülő Babette csendessége, nyugalma és talán kisugárzása megfogja a közben megőszült lánytestvéreket, befogadják az idegent. A „pápista” nő gyorsan beilleszkedik és elfogadja a helyi szokásokat, alázatosan, szorgalmasan dolgozik, arca mosolygós vagy egykedvű, illeszkedik a tájhoz, de van benne valami, ami kiemeli a többiek közül. A hétköznapiakat megtörve Babette egy nap felajánlja a két lánynak, hogy apjuk születésnapján annak emlékére díszvacsorát ad, „francia vacsorát”. És itt kezdődik a csoda.

„A nagyszerű érzése csak ott jelenhet meg, ha engeddi magát az ember megörvendeztetni, azaz kitárja a szívét.”

Volt szerencsém egyszer részt venni egy fantasztikus borvacsorán, akkor megtapasztaltam a különbséget az egyszerű és a nagyszerű pörkölt között. Az egyszerű pörköltnél az a mottó, hogy edd meg, amit főztél. A nagyszerűnél az a jelmondat, hogy engedd, hogy megörvendeztessék a főzőmmel. A

nagyszerű érzése csak ott jelenhet meg, ha engeddi magát az ember megörvendeztetni, azaz kitárja a szívét. Babette a helyiek között eltöltött hosszú idő alatt felismerte, hogy a falusiak nem akarnak vagy tudnak az örömmel mit kezdeni, nem tudják azt elfogadni. Egy nap a Babette-ben szunnyadó láng ismét életre kapott, teljes erejével égett, és az idegenből jött nő tehetsége segítségével nem csak mosolyt, a földi jót, az ízek felett érzett örömet, meleget, hanem fényt is vitt a szürke, zárt közösségbe. Az általa támasztott fényben nem csak elfeledett vágyak, hanem elnyomott sérelmek is napvilágra, majd rendezésre kerültek.

Ahogy annak idején Jézus az utolsó vacsorán kenyérré változtatta át testét, hogy velünk lehessen, valahogy hasonló érzést kelt bennem az, ahogy Babette gyengéden kényszerítette a falusiakat a vacsora elfogyasztására, és ezzel felnyitotta szemüket, hogy az Istentől kapott ajándékok nem félelmetesek, hanem félelmetesen gyönyörűek, és azokat el kell fogadni. Mint ahogy a művészi gondossággal előkészített vacsoráról kiderült, hogy egyáltalán nem ördögtől való, úgy a csodás énekhang vagy más egyéb adomány is tudja szolgálni javunkat, még ha először elképzelésünk sincs róla, hogyan.

Nekem két dolgot üzent a film. Az egyik, hogy a kapott talentum minden körülmények között utat tör magának. A kivételes énekhang a kis szürke templomban is angyali, Babette kifinomult ízléssel és kreativitással elkészített vacsorája a kis faluban is ugyanazt a csodálatot és elismerést vívja ki, mint a nagyvilági Párizsban. Éppen ezért nem az esetleg „világiasnak” tűnő talentum kamatoztatása bűnös, hanem annak elhanyagolása. A másik, hogy örök aktualitás, mennyire nem merünk vagy tudunk sokszor örülni a világnak. A falusiak a színektől, a játékosabb dallamoktól, a finom ízekről is féltek. Azt hiszem, korunkban egyik nagy félelme az embernek, hogy szeretik és neki is viszont „kell” szeretnie. Hányan lehetnek, akik félnek attól, hogy őket Isten szereti? Akkor nekik is szeretniük kell Őt. Volt egy másik lakoma, ami arra ébresztette rá az embereket, hogy létezik a jó pásztor, akinek annyira fontosak voltak a juhaj, hogy az életét adta értük.

Szép és mély film, izgalmas utazás az érzelmek és az ízek tengerén. Mindenképpen javasolnám régi tanáromnak és persze mindenkinek, nézze meg. És amennyiben valaki tudja, hogyan készül a Cailles en Sarcophage vagy esetleg a tésztában sütött fűrjecskék, feltétlenül pályázzon majd vele az albertfalvi búcsú közösségi délutánján, tuti különdíj lesz.

Kolláth Adrienn

Húsvétra várva

A legutóbbi és sajnos könnyen lehet, hogy legutolsó osztályfőnöki óránkon (nem vagyok babonás, de pont péntek 13-án...) faggattam végzős diákjaimat, hogyan készülnek húsvétra, mit jelent számukra a keresztények legnagyobb ünnepe. Az alábbiakban néhányuk pár mondatos összefoglalását olvasható.

„Péntekenként nem eszem húst, amit nem olyan nehéz betartani, de azért nem is olyan könnyű. Húsvétkor együtt eszünk tojást, kalácsot, sonkát és a szüleim (inkább apa) tormát. Meggyújtunk néhány gyertyát, és beszélgetünk. Feldíszítjük a barkákat és húsvéti külsőt ölt a lakás. Ilyenkor már jó, mert itt a tavasz és a húsvéti szünet.”

„Azt jelenti nekem a húsvét, hogy Jézus értünk feláldozta magát. Sokszor elgondolkodtat ez, és arra készítet, hogy ne kövessék el annyi bűnt. Azt is jelenti számomra, hogy több időt vagyok a családommal.”

„Én a nagyböjtben azt fogadtam meg, hogy kedves leszek azokkal is,

akkikkel nem mindig vagyok az. Ezt azért fogadtam meg, mert Jézus mindig azt mondta, hogy legyünk kedvesek felebarátainkhoz, és ha Ő ilyen áldozatot tudott vállalni értem, én is meg tudom tenni ezt. A húsvétot azért várom, mert nagyon szeretek a nagyhéten ministrálni. Ilyenkor a régi ministránsok is beállnak, és sokkal több feladat is van.”

„A nagyböjt befelé tekintés, Jézussal rendezzük a kapcsolatunkat. Több imádságra, másokra való odafigyelésre fókuszálok jobban.

Ahogy többet imádkozom, Jézus erőt ad a mindennapjainkhoz. Ahogy Szűz Mária erőt kért Istentől, hogy megfelelően nevelhesse Jézust. Az is szép a nagybőjtben, hogy ilyenkor a családban is felfedezhetünk változást, hisz mindenki figyel a saját dolgára, és kisugárzik ez a családtagjaira, környezetére. Számomra az is egy szép folyamat, hogy az egyházközségben az énekkarral „megküzdünk” a passióval, és a fáradságos munkának mindig van eredménye. Húsvétvasárnap örömmel szokott eltölteni, hogy sikerült megvalósítani a kitűzött célomat, vagy legalábbis törekedtem rá minél jobban. No és persze az is, hogy végre együtt van a család, és együtt ünnepelünk.”

Makrai Ákos

A farkas és a vírus

Csorba Gábor állandó diakónus, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitászi Központ igazgatója rendszeresen teszi közzé „Egyperces” cikkeit az interneten. Ezekben a rövid írásokban arra mutat rá, hogy miképpen taníthatnak minket a karitatív lelkültre, a helyes szolgálatra az egyházi év és a világ eseményei. Az alábbiakban a most különösen aktuális A farkas és a vírus című cikkét szeretném megismertetni veletek. (Bene Lajos)

Ha Isten szeretete él a szívünkben, nem ingadoznak a lépteink. (vö. Zsolt 37,31)

Aki nem ismeri, annak érdemes elolvasnia a Szent Ferencről szóló Fioretti (Virágoskert) legenda gyűjteményt, melynek egyik tanulságos története egy farkasról szól, mely Gubbio városát tartotta rettegésben. Megette a háziállatokat, megtámadta az embereket, áldozatokat is szedett. Rémisztő híre volt a városlakóknak, az emberek alig mertek kimerészkedni a házukból, útra kelni, s ha mégis, akkor pedig állig felfegyverkezve, csoportokban. A város lakói kétségbeesésükben Ferencet hívták. El is jött és rögtön a vadállatot kereste. Nem kellett sokáig keresnie, mert alig ment ki a városkapun, a fenevad rárontott. Ferenc a levegőben

keresztet rajzolva felé megállította. A farkas megtorpant, harapásra kitért száját becsukta, fejét lehorgasztotta és meghunyászkodva feküdt Ferenc lábai elé.

Ő pedig farkas testvért bevitte a város főterére. Mint szelíd kutya, úgy ment mellette a néhány órája még bestiának nevezett Isten teremtménye. A lakók apraja-nagyja Ferenc és a farkas köré gyűlt. Nem féltek már annyira, hiszen Ferenc láthatóan megszelídítette. Ferenc ajánlatát a város lakói egyöntetűen elfogadták: a lakók megígérték, hogy ezentúl minden

nap ételt és vizet adnak neki, gondoskodnak róla. A farkassal pedig megígértette, hogy többé nem zaklatja, nem ijesztgeti, nem bántja az embereket. A farkas Ferenc intelmeire fejével engedelmesen bólintott, Ferenc kinyújtott kezébe jobb első lábát kézfogásként belehelyezte. Az ünnepélyes ígértétél után pedig Ferenc a város lakóihoz fordult: *„Testvéreim, ha ti így féltetek Isten egy ilyen teremtményétől, aki éhségében és félelmében tett gonoszat, akkor miért nem féltetek a valódi ellenségtől a Sátántól, aki eredendően hazug és gyilkos?”* Figyelmeztette őket, hogy Isten igazságosságától féljenek és térjenek meg, valamint bízzanak Isten gondviselő szeretetében. Térjenek meg és akkor nem kell semmitől és senkitől sem félniük.

Jó alkalom nekünk, karitászosoknak, keresztényeknek, hogy ebben a rémisztető vírusos időben, az emberek látható veszélytől való félelmét, az Isten gondviselő szeretetében való bizodalom felszítása és erősítése felé mozdítsuk. Ha egy járványtól ennyire félünk, akkor miért nem félünk az igazi ellenségtől, a Kísértőtől, aki tényleg a rosszra visz minket? Az Úr nagyon határozottan figyelmeztet minket: *„Ne azoktól féljete, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a testet is és a lelket is a kárhozatba taszíthatja.”* (Mt 10,28)

Karitász szolgálatunkhoz tartozik az is – mindamellet, hogy tevékenyen segítünk ezekben az időkben is a rászorulóknak –, hogy mutassuk meg az embereknek, hogy nem kell félni semmitől, ha Isten gondviselő, számunkra üdvösséget, boldogságot vágyó és akaró szeretetében bízunk és teljesen ráhagyatkozunk. Itt a lehetőség, hogy Istenbe vetett bizalmunkról, a bensőnkben működő Krisztus békéjéről tanúságot téve hitünk ragyogása utat mutasson az embereknek a megtérésre. Mi, akik az Úrban bízunk, higgadtan, nyugodtan, bölcsen, okosan, belső békénket kisugározva tudunk testi és lelki segítséget nyújtani a labilis lelkű, talajtalan, félénk embereknek. Úgy világítson tehát a mi hitünk, hogy jótetteinket látva, mennyei Atyánkat dicsőítsék. (vö. Mt 5,16)

Csorba Gábor

A többi „Egyperces” cikket itt olvashatjátok: <https://karitaszegypercesek.blogspot.com/>. Együttal szeretném felhívni figyelmeteket a Mária Rádió minden második szerdán 10 óra 50 perckor kezdődő „Tevékeny” című, a Karitász híreivel, a karitászlelkülettel foglalkozó műsorára. A műsor az interneten is meghallgatható a https://hangtar.mariaradio.hu/Tevekeny_Szeretet oldalon (a műsor visszahallgatásához regisztráció szükséges).

A „hősök” köztünk élnek!

Kissé teátrális a cím, de ez a valóság, ez a „tisztaság” igazság! Különösen most, a fertőzésveszély idején értékeljük a tisztaságot, de néhány lelkes ember „békeidőben” is minden szombaton elmegy a templomunkba, hogy kitakarítsa, rendet tegyen. Az ő áldozatos munkájukat szeretnénk most bemutatni a velük készült interjún keresztül.

Felmerül a kérdés, hogy mi ösztönzött benneteket arra, hogy kis csoportokba összeállva elvállaljátok a szombati takarítást?

E.D.: Nagyon régóta takarítunk, nem emlékszem az elejére, nem tudom mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, de összefügg a saját kis hittanos csoportunkkal. Talán templomi hirdetésre mozdultunk meg.

L.M.: A mi csoportunk sok évvel ezelőtt alakult. Attila atyához jártunk hittanra. Mondta atya, hogy a templomtakarítás dőcög. Felvettem a többieknek, hogy takaríthatnánk. Akkor már két alkalom lenne, amikor együtt lehetünk.

D.Á.: Régóta szerettem volna szolgálatot vállalni a plébánián a közösség javára, úgy éreztem, ez lehet az első lépés. Szerettem volna hozzájárulni ahhoz, hogy tiszta, rendezett környezetben ünnepelhessük a szentmisét.

K.A.: A családos közösségem tagjai már végezték egy ideje a takarítást, mikor beszálltam, mert úgy láttam, jól jönne egy kis segítség, szükség van a munkámra.

K-R.B.: Már jó pár éve tagja voltunk az egyházközségnek, de semmilyen közösséghez nem tartoztunk, szolgálatot nem vállaltunk. Egyszer hallottuk a felhívást, hogy segítők keresnek a templom takarításához, így kapva kaptunk az alkalmon és jelentkeztünk. Azóta minden hónapban várjuk, hogy csoportunkkal újra szolgálhassuk az Urat.

Hány csoport állt össze, hogy működik a szerveződés, időben mennyit vesz igénybe?

K-R.B.: Minden csoport havonta egyszer szolgál, februártól egy ötödik csoport is csatlakozott hozzánk.

Utóbbinak tagjai mindannyian kisgyermekes szülők, ezért ők olyan hónapokban szolgálnak, amik öt hetesek. Isten fizesse meg segítségüket, mert ezek az alkalmak nem az eddig is működő csoportokat terhelik. A takarítás szombat délelőtti órákban történik, melynek hossza átlagosan 1-1,5 óra. Ez idő alatt megtisztul a templomtér, a szentély, a kórus, a sekrestye és a mosdó is.

Milyen segítségre lenne szükségetek?

K-R.B.: A takarításhoz szükséges tisztítószereket és eszközöket maradéktalanul biztosítják. Leginkább arra lenne szükségünk, hogy növekedjen a szolgálók és takarító csoportok száma, hogy az eddig szolgálókra legfeljebb kéthavonta kerüljön sor. Egy közösség nem magától, hanem a benne szolgálóktól működik, akik Isten és felebarátaik felé a szolgáló cselekedeteiken keresztül fejezik ki szeretetüket.

Éreztétek-e, hogy így is alakulnak baráti kapcsolataitok, közösségeitek?

E.D.: Mindenképpen erősítette az összetartozásunkat és barátságunkat.

L.M.: Nagyon összekovácsolódtunk. A templombúcsú alkalmával a csapat indul a bográcsfőző versenyen is, ami szintén erősíti a közösséget. Így már mindig együtt főzünk.

D.Á.: Én egy meglévő csoporthoz csatlakoztam kb. három éve. Néhány ismerősöm volt a csoportban, de a többiek is örömmel fogadtak. A csoport tagjait baráti szálak fűzik egymáshoz, szívesen csinálunk egyéb programokat is. Ez is mutatja, hogy baráti kapcsolatok tudnak kialakulni, formálódni, fejlődni és növekedni egy egyszerűnek tűnő szolgálat által.

K.A.: A közösségünknek szerintem jót tett: kipróbáltabbá tesz bennünket a közösségért végzett munka terén, tapasztalatot szereztünk szervezésben, munkamegosztásban, konfliktuskezelésben, stb.

K-R.B.: Mi egy már meglévő csoporthoz csatlakoztunk, ami végül szétvált és két külön csoportként folytatta a szolgálatot. Az újonnan megalakult csoportunkat alkotó tagok ismerték innen-onnan egymást, de szorosabb baráti kapcsolatunk nem volt. A rendszeres, havi találkozóink segítettek abban, hogy jobban megismerjük egymást, összecsiszolódjunk, így barátok lettünk. Azóta többféle szolgálatot is ellátunk, amiben talentumainkat igyekszünk kamatoztatni a közösség javára. Csoportunknak fontos a kis- és a nagyközösség is, ezért a takarítás beosztását figyelembe véve szervezzük meg programjainkat, egyéb elfoglaltságunkat.

Aki közösséget keres, segíthet-e neki, ha bekapcsolódna ebbe a szolgálatba?

D. Á.: Szívből ajánlom mindenkinek a templom takarításának szolgálatát, mert jó hangulatban, a köz javára serénykedni, Isten házában lenni nagyon jó. Az összehangolt munka, a közös cél, a rendszeresen együtt töltött idő, a jól végzett munka öröme mindenképpen közösségformáló.

K.A.: Egyértelműen hasznos, ha valaki bekapcsolódik. Megnyílnak előtte újabb lehetőségek a közösségépítésre, ismerkedésre. És ahogy mondani szokás, takarítás közben ismeri meg az ember a másikat.

K-R.B.: Szerintem mindenképpen segít a bekapcsolódás, személyes tapasztalatból mondom. Amióta elvállaltuk e feladatot, sok barátunk lett és nagyon sok értékes embert ismerhettünk meg az egyházközösségben.

„Nekem a takarítás olyan, mint a szentmise. Mindig kapok valamit az Úrtól. Sose jövök úgy haza, ahogy odaérkeztem.”

Milyen érzés Isten házát tisztán tartani?

E.D.: Csodálatos és megtisztelő.

L.M.: Nekem a takarítás olyan, mint a szentmise. Mindig kapok valamit az Úrtól. Sose jövök úgy haza, ahogy odaérkeztem. Mindig van valami többlet. Jó így együtt a csapattal és

Jézussal! A munka szép. Istennek szolgálunk. Nem mindig könnyű a ledolgozott öt munkanap után hatodik nap felkelni, de ez személyes. A munka által növekedünk az egymás és az Isten iránti szeretetben.

D. Á.: A templom takarítását rendszeresen és alaposan kell végezni, hogy mindig méltó módon léphessünk Isten házába. És szívvel-lélekkel érdekes, mert így válik szolgálattá, melyet a közösség javára végzünk. Felemelő érzés részt venni Isten házában tisztán tartásában, kifejeződik benne a törődés és az, hogy örülünk, hogy ilyen szép templomunk van. Hasznosnak érzem a szolgálatomat, örömmel végzem.

K-R.B.: Fárasztó, mégis felemelő. Álmosan érkezünk a templomba, ahol csend, nyugalom és béke vár. Már ez a légkör átalakít bennünk valamit.

Majd feleszmélünk, hogy nem akárhol vagyunk, hanem Isten házában, egészen közel Őhozzá. Mindenki teszi a dolgát örömmel, szeretetből, mint egy család. Egy családot alkotunk Jézus Krisztussal, aki egy karnyújtásnyira van tőlünk. Mi, takarítók – a magunk egyszerű módján – így viszonyozhatjuk Urunk jóságát és szeretetét.

Jó lenne, ha nem csak vasárnap, vagy ünnepnap lennénk a templomban, hanem keresnénk a lehetőséget, hogy segítő szolgálatunkat máskor is megtegyük. Sokan vannak, akik próbálják akár a plébániatakarítást, templomkert rendezést, „kukázást”, virágozást, programszervezést, zenekari-, agapés-, szentségőrzés-, vagy rózsafüzér imádkozás szolgálatát adni, de talán vannak olyanok, akik még nem mertek, vagy nem tudták, hogy várják őket! Jelentkezzenek, és így az egyházunk EGY HÁZként lehetne az otthonunk!

József és Edit

A biológus

Ritkán találkozunk olyan emberrel, akivel bármikor madarat lehetne fogatni. Czikkelyné Ágh Nóri biológus, ornitológus-kutatóval beszélgettem, aki erre bármikor képes, de szigorúan csak tudományos célból. És bármikor képes rengeteget beszélni, például a hivatásáról.

Általában az emberek a négylábú szőrösökhöz vonzódnak és nem a kétlábú tollasokhoz.

Én ezt mindjárt meg is cáfolnám. Nemigen találkoztam olyan emberrel, aki zsigerből utálná a madarakat, hacsak nincs tollallergiája, vagy valami kitörölhetetlen negatív élménye (például megkergette a nagymama pulykája). A madarak olyan kis jópofák, mindenhol ott vannak, vidáman énekelnek, repkednek szabadon körülöttünk. Egyszóval szeretnivalók.

Mióta tart nálad ez a madárrajongás?

Erről az óvónő anyukám tudna inkább mesélni. Ő vitt el minden olyan múzeumba, ahova az óvodásokat el szokták vinni. Ezek a programok nálam vegyes fogadtatásra találtak, kivéve a Természettudományi Múzeumot. Akkor nyílt egy természetbúvár termük, ahol a kirakott kőzeteket, ősmaradványokat, tollakat meg lehetett tapogatni, és muzeológus hölgytől lehetett kérdezni. Ez engem teljesen elvarázsolt, az én sorsom ott 5 évesen eldőlt. A szüleim próbáltak később terelgetni, hogy hátha valami más is érdekelne, de hiába. Vasárnap délutánonként David Attenborough sorozatokat vagy hasonló természetfilmeket néztem a tévében. Édesanyámmal kiolvastattam az összes Fekete István-könyvet, mese helyett növény és kisállat határozót kellett nekem olvasni. Ezeknek az előzményeknek a Don Bosco iskolában meg is lett az eredménye. A környezetismeret órán Gerse Marika néninek szóltam, hogy hibás a tankönyv (!), mert a nyulat a rágcsálókhoz rajzolták, pedig az a nyúlalakúak rendjébe tartozik. Marika néni kerekre nyitotta a szemét a csodálkozástól, és felvitt Koblencz Attila biológia szakos igazgató-helyetteshez. Neki is elmondtam, hogy hibás a tankönyvünk és hogy mire kellene kijavítani.

Ő borzasztóan megörült, hogy végre van egy igazi érdeklődő diákjuk, és attól kezdve az összes biológia versenyre engem küldtek. A Szent Imre Gimnáziumban Perczel tanár úrral pedig teljesen révbe értem. Nem volt nehéz dolga velem. Némi tanakodás után a folytatás pedig az Állatorvostudományi Egyetem lett. Ott akkor néhány éve indítottak biológus szakot is a megszokott 3+2 éves formában. Elég kevesen voltunk az évfolyamon és szinte bárki bármilyen kutatási témába „belekóstolhatott”. Ezt nagyon élveztem.

Hogy kerültél Ócsára?

A madarak mindig is közel álltak a szívemhez, aztán megismerkedtem egy doktori iskolás lánnyal az egyetemen, aki az Ócsai Madárvárta Egyesületben tevékenykedett. Ő csalt el oda 2010-ben. Nagyon megtetszett a hely is és a téma is. Mondhatni, hogy szerelem volt első látásra, és ott is ragadtam hét évig. Ebből született két szakdolgozatom és egy hamarosan végleges disszertáció is.

Mindennap ki is jártál a terepre?

Csak meghatározott időszakokban van itt vizsgálat, ennek megfelelően jártam ki én is. Olyankor számoltuk, gyűrűztük, dokumentáltuk a madarakat. A tavaszi és az őszi vonuláskor minden nap ott kellett lenni valakinek. A költés idején ritkábban „piszkáltuk” őket. Télen pedig hetente egyszer vettük számba, hogy mely fajok látogatnak el az etetőhöz. Az volt csodálatos, amikor nyár közepétől elkezdtem kijárni, és folyamatosan megtapasztalhattam az élőhely változásait. Júliusban még tartott a költés, minden tele volt madárdallal, de a nádas már kezdett kiszáradni és a bodza már kezdett érni. Ebből a csodálatos állapotból mentünk át az őszebe. Napról-napra kézzelfoghatóan nyomon lehetett követni a változást. Besárgultak, majd bebaráncultak a levelek, és egyre csendesebb lett a nádas is. Egymás után jelentek meg a különböző őszi vonuló madárfajok. Ezek miatt teljesen más a természetben átélni a változást, mint a városban. Nagyon élveztem ott a munkát, de lejárt az ösztöndíjam és el kellett jönnöm.

Később sem váltál el a madaraktól, ugye?

Inkább úgy mondanám, nem én választottam őket, hanem ők engem. Próbálkoztam más területen elhelyezkedni, de ismét „megtaláltak” a madarak. Egy „véletlennek” köszönhetően kerestek meg, mert egy színcienegéssel foglalkozó MTA kutatócsoportba kerestek genetikus. Stílusosan szólva, fennakadtam a madárhálón. Első hallásra talán furcsának tűnik, amivel foglalkozunk, a viselkedésgenetika. Az emberi agyban vannak olyan

receptorok, amelyek az érzelmi állapotunkat befolyásoló vegyi anyagokat (dopamin, szerotonin) érzékelik. Ezek befogadó készsége összefügghet az ember viselkedésével, mentális egészségével, agresszivitásával, újdonságkeresésével, stb. Ugyanezek a receptorok megtalálhatóak az állatoknál is. Először természetesen kutyáknál vizsgálták meg ezeket az összefüggéseket újra, majd utána következtek a madarak. Érdekes lehet összehasonlítani ezeknek a receptoroknak a változatait azzal, hogy miért tűrik el egy madárfaj egyes egyedei az ember közelségét, míg ugyanezen faj más egyedei

menekülnek tőlünk. A kívülálló számára elvontnak tűnhetnek ezek a kutatások, de nem csak a madarak megértése a cél, hanem rajtuk keresztül saját magunk és a minket körülvevő környezetünk megértése is nagyon fontos. El kell tudni helyezni megfelelő helyre az embert a teremtet világban. A munkám mellett célul tűztem ki, hogy segítsek abban, hogy ezek a kutatási eredmények érthető módon hétköznapi emberekhez is eljuthassanak. Nagyjából ez történt Ócsán is, ahol rendszeresen fogadtunk gyerek és felnőtt csoportokat. Öröm volt látni, hogy korosztálytól függetlenül mennyire élvezték a madarakkal való foglalkozást. A magunk módján, mi így próbáltuk közelíteni az embereket a természethez. Az állatok egyébként is nagyon sok mindent lemodelleznek előttünk. Nagyon sok olyan tulajdonság megtalálható bennük, amivel mi emberek rendelkezünk. Ugyanúgy lehetnek vidámak, depressziósak (például a kutyák), tudnak gyengédek és agresszívak lenni, vagy éppen jelentkezhet az öregedés számtalan jele náluk is.

Beszélni ugyan nem tudnak, de a kommunikáció számtalan fajtáját ismerik. Talán egyedül egy dolgot birtoklunk kizárólagosan mi, emberek, ez pedig a felsőbbrendűben való hit. Istenhite csak az embernek van, az állatok nem imádkoznak.

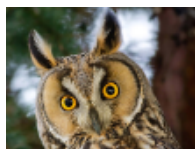
Mennyire estél ki a munkából, amióta saját fiókátok is van a fészekben?

Szerencsére nem teljesen zökkentem ki. Ahova csak lehetett, vittem magammal a kisfiamat. Zozival bejártunk együtt az egyetemre, volt már laborban, de jött velem videokonferenciára ugyanúgy, mint a hortobágyi darunézésre. Igazi madarász gyerek, szinte csak plüssmadarai vannak otthon (és nem én vettem neki!).

Nóri számtalan érdekes dologról mesélt még utánozhatatlan könnyed stílusában. Szó esett evolúcióról, etológiáról, madarak vándorlásáról és repülési rekordokról, madárintelligenciáról, geológátorról és időjóságról is. Nem szeretném mindezekről megfosztani a tisztelt olvasót, ezért megígértettem vele, hogy előadás keretében mesél majd az érdeklődőknek ezekről dolgokról is. Remélem, hogy erre mihamarabb sort keríthetünk. Talán még előbb, mint hogy Zozó kimondja azt a szót, amit olyan sokszor hallott anyukájától. Ez a szó pedig nem más, mint a *széncinege*.

Köszönöm a beszélgetést.

Kiss István

Egy játékra szeretnénk meghívni a kedves olvasókat. Küldjenek be minél több madarakkal, madárnevekkel vagy fajtákkal kapcsolatos kifejezést, szólást vagy közmondást! A megoldásokat a feladó család vagy személy megjelölésével a bagolytudos@gmail.com címre várjuk. Beküldési határidő: április 26., a sorsolás időpontja május 3. A beküldők között MME tűzzománc kítűzőket, valamint 3-3 példányát kisorsoljuk a TINTA Könyvkiadó alábbi kiadványainak:

1. Szólások, közmondások eredete – Frazeológiai etimológiai szótár (szerző: Bárdosi Vilmos) [dedikálva!]
2. Színes madaras falinaptár - 2020
3. Madárnévkalauz – Tudományos madárnevek magyarázata (szerző: Jakabb Oszkár)

Farsangunkról

Néhány héttel ezelőtt még természetes volt, hogy személyesen tudtunk találkozni egymással, most viszont a járványhelyzet miatt ez már nem lehetséges, legfeljebb elektronikusan beszélgethetünk. Milyen jó volt együtt lenni a legutóbbi farsangunkon is! Bár az elmúlt hetek után ez nagyon távolinak tűnik, képriortunk segít felidézni a szép emlékeket.

Animátorság akkor és most

Albertfalván az animátorok már tizenkettedik éve tevékenykednek, így arra gondoltam ebben a cikkben az egyik régebbi animátort, Mig Balázst faggatom ki, milyen is volt kis közösségünk akkor és hová nőtte ki magát mára.

Kérlek, meséld el, hogyan is találkoztál először az animátorokkal és a szalézi lelkeséggel?

Elsőre a szalézi munkatársakkal találkoztam – nagymamám is közéjük tartozik –, akik a Csillagtábort szervezték, amikor kisgyerek voltam. Minden nyáron én is ott táboroztam velük. Később a Péli-földszentkeresztben tartott szalézi ministráns-táborokban ismerkedtem meg jobban a renddel, ott már szerzetesek is voltak, akik nagy lelkesedéssel szervezték a rangos ministráns versenyeket.

Te hogyan és mikor kerültél be az animátorok közé?

Folyamatos résztvevője voltam a Csillagtáboroknak, emellett ministráltam is, így a legtöbb akkori animátorral ismertük egymást. 2012-ben a Csillagtáborban öten, mint az új generáció tagjai már animátorként vettünk részt, utána szeptemberben kezdődtek a képzések, amik mindmáig tartanak.

Mi az első csillagtáboros emléked? Hány táborban voltál már?

Hát ez jó kérdés. Biztos, hogy nem az első, de arra máig emlékszem, amikor Erdős Attila atya valahol egy csillaghegyi tisztáson vicceket mesélt. Animátorként az idei lesz a 9. táborom, de hogy résztvevőként hányszor voltam, azt talán nagymamámtól kellene megkérdezni. ;)

Milyen érzés volt először nem gyerekként, hanem animátorként részt venni a táborban?

Résztvevőként mindig azt láttam, hogy az animátorok nagyon vidámak, mindig jól érzik magukat, nagyon jó közösséget alkotnak.

Ezért is akartam csatlakozni. Aztán amikor elkezdtük az előkészítést, akkor láttam, hogy ebben mennyi munka, energia és áldozat van. A tábor alatt pedig éreztem, nem csak játszani

hogy itt igenis felelősségünk van, és már vagyok ott. Szerencsére elég jó csapat volt körülöttünk, ezért ezek akkor nem nyomtak igazán, viszont a vidámság és kitűnő hangulat továbbra is megmaradt, és belülről is megtapasztaltam, hogy honnan is jönnek ezek.

Mit gondolsz, mi változott a legtöbbet itteni pályafutásod alatt?

Ami így elsőre beugrik, akkor az a táborvezető. Még Pongor Soma volt a vezér, amikor elkezdtem az animátorságot, majd Fejes Miki vette át nem csak a tábor szervezését, de a közösség vezetését is. Idén pedig már Bató Misi fogja összetartani a tábort. Emellett ami igazán szembetűnő, az a létszám. Míg az elején nagyjából 20 gyerek táborozott velünk, idén már közel százan voltak a résztvevők, és az animátorok is szép számmal képviselték magukat. Ez persze a sok apró változásnak és fejlődésnek köszönhető, de ezt most talán ne elemezzük.

Mi maradt ugyanaz?

A hangulat. Ha valaki most jön táborba, az ugyanazt az érzést tudja hazavinni, mint 10 éve. A közösségünk alapjai sose változtak, hanem mindig az adott létszámhoz tudtuk azokat igazítani, így lehet az, hogy egy közel 100 fős táborban is családias a hangulat, és könnyen lehet személyes kapcsolatot kialakítani bárkivel.

Mit gondolsz az animátorok új generációjáról? Mind az újonnan avatott nagyanimátorokról, mind a frissen csatlakozott kisanimátorokról?

A friss nagyanimátorokat talán nem is nevezném „új generációnak”, hiszen már az ő hátuk mögött is jó pár Csillagtábor és rengeteg képzés van, aminek köszönhetően egy nagyon jó hatos falat alkotnak, ahogy a kézben mondják.

Rájuk is bármit lehet bízni, és egyre több szerepet is vállalnak magukra. Az idén csatlakozott (egyelőre) kisanimátorokról is csak jót tudok mondani. Ők tízen kezdték idén a képzéseket, és már a Csillagtáborban is segítőként vettek részt, ahol nagyon szépen megállták a helyüket. Már most látszik, hogy egy nagyon erős csapat válhat belőlük, sőt, már most is nagyon jó közösség. Nagy élmény velük együtt dolgozni, mindegyikük előtt nagy jövő áll az animátorok között!

Kérlek, meséld kicsit az oratóriumokról! Pontosan mi is az?

Az oratóriumok olyan játékos alkalmak a gyerekeknek, ahol a rengeteg játék mellett az imádságra és a tanulásra is hangsúlyt fektetünk. No, nem kell megjedni, nem matek órákat tartunk, hanem egy-egy előadás, vagy pár gondolat formájában próbáljuk nevelni őket.

Ez Don Bosco pedagógiájának talán az egyik legfontosabb alapja, hiszen itt lehet személyes kapcsolatokat kialakítani a fiatalokkal, és itt lehet a legjobban megfogni őket.

Mikor vannak ilyen oratóriumok? Milyen programokkal várjátok a gyerekeket?

Minden második héten szombaton délelőtt 9:30-tól 12:00-ig az alsó hittanteremben várjuk a plébánia gyermekeit, illetve havonta egy alkalommal az iskolában is tartunk egy oratóriumot péntek délután a Don Boscós gyerekeknek. Természetesen mindkét lehetőségre bárkit szívesen látunk!

Húha, elég jól hangzanak ezek az oratóriumok, szerintem nagy élmény lehet bármelyik gyereknek! Nagyon köszönöm az interjút, Balu, csak így tovább!

A jelenlegi fertőzésveszélyes helyzetben természetesen szünetelnek az animátorok által szervezett oratóriumok is. Amint lehetőség lesz rá, újra elindítjuk őket!

Ha esetleg bármilyen kérdése adódna, írjon nekünk nyugodtan az alfanimators@gmail.com e-mail címre!

*Pinczés Péter
albertfalvi szalézi animátor*

Szíve igazi albertfalvi volt

Búcsú Beleznay Andortól

Beleznay Andorra, a Petőfi Sándor Általános Iskola nyugalmazott igazgatójára és az Albertfalvi Helytörténeti Gyűjtemény és Iskolamúzeum megálmodójára és megvalósítójára sokan szeretettel emlékeznek. Az alábbiakban három testvérünk tesz főhajtást előtte és idézi fel hozzá kapcsolódó emlékeit.

Beleznay Andor (1932-2020)

2020. január 9-én, nyolcvannyolcadik életévében elhunyt Beleznay Andor, az Albertfalvi Petőfi Sándor Általános Iskola nyugalmazott igazgatója, az Albertfalvi Helytörténeti Gyűjtemény és Iskolamúzeum megálmodója, s egyben alapítója.

Apai felmenői között több jeles járszági polgárt találunk, így az ismert fiatalon elhunyt Beleznay Antal zeneszerzőt, karagyót, több egyházi mű, mise, valamint népszerű magyar nóta szerzőjét.

Az albertfalviak által méltán elismert pedagógus 28 évig vezette az ország legnagyobb általános iskoláját. A fizika tudományának, valamint tanításának a rejtelseibe Öveges József, a neves Kossuth-díjas piarista tanár vezette be, amire egész életében büszkén emlékezett. Hosszú pedagógiai pályája alatt lett Albertfalva szerelmese és egyben elkötelezett lokálpatrióta. Régi vágya volt, hogy iskolája fennállásának 150. évfordulójára nagyszabású kiállítást rendezzen Albertfalva történeti emlékeiből. Az 1970-es évek nagy szanálási láza előtt az igazgató úr a diákokhoz és a szülőkhez írt körlevelében azzal a kéréssel fordult, hogy kutassák át a bontásra ítélt régi házak padlásait, pincéit és keressék a régi – 1950-ben Budapesthez csatolt – község lassan feledésbe menő, feledésre ítélt emlékeit. Ez az ünnepi kiállítás lett az alapja a ma látható múzeumnak.

Nyugállományba vonulása után mint a gyűjtemény igazgatója még nagyobb energiával vetette bele magát a régi albertfalvi emlékek gyűjtésébe, kiállítások szervezésébe. Vezetése alatt sikerült megvásárolni Mahunka Imrének, Albertfalva neves asztalos szülöttének mives bútorait, egy teljes hálósoba berendezést. Számtalan kiállítást szervezett és nyitott meg, ezek közül kiemelkedik Kada Lajos érsek, pápai nuncius emlékkiállítás.

A nyolcvanas években kitűnő ráérzéssel életre hívta a „csellengő” diákok számára a napközis tábort, ami a szüneti időszakokban dolgozó szülőknek hihetetlen segítséget jelentett.

Amikor a rendszerváltozás után iskolájának diáklétszáma vészesen megcsappant és a három épületben összesen alig hatszáz tanuló koptatta a padokat, tudta, hogy változtatni kell, diákra szükség van, de ezt a tanulótutánpótlást csak egy új iskola beindításával lehetett megoldani. Ha nem is örömmel, de segítőkészen állt a régi Albertfalva utcai épületszárnynak az egyház részére való átadásához. Tudta, mert Albertfalva minden rezdülését ismerte, hogy a panellakásokban időközben felnőtt új generáció már nem lesz képes étellel megtölteni a valamikor 1900 diákot foglalkoztató három épületet. A templommal szembeni első (régi) iskolát az ő gondos irányítása mellett adta át az önkormányzat a Don Bosco Katolikus Általános Iskolának. A háború előtt ebben az épületben kápolna működött. Ez biztosította a templom felépítéséig az albertfalvi hívek hitéletét. Ennek a kápolnának – ma már műemléki – berendezéseit a múzeum alagsorában féltve őrizte és a látogatóknak büszkén mutatta. Dr. Verbényi István plébános úrral kimondottan jó munkakapcsolatot ápolt. A gyűjtemény nyitva tartásának idején szinte minden alkalommal benn találhatták őt a látogatók, még akkor is, ha kisebb-nagyobb betegségek gyötörték. Albertfalva ünnepi eseményei, koszorúzásai, szobor avatásai nélküle elképzelhetetlenek voltak.

Beleznay Andornak öt évtizeden keresztül nemcsak a munkája, az élete volt az iskola, majd nyugalomba vonulása után a hely- és iskolatörténeti gyűjtemény. Ebben találta meg élete értelmét. Hosszú pályafutása során több elismerésben részesült. Budapest Főváros XI. kerületéért emlékéremmel, valamint Újbuda önkormányzata Pro Cultura díjjal tisztelte meg.

Az 1993-ban megalakult Albertfalvi Keresztény Társaskör választmánya – az alapító dr. Verbényi István protonotárius kanonok után közvetlenül – Albert Herceg Díjjal jutalmazta. Váratlan halálával az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület alelnöke távozott az élők sorából.

Kedves Andor! Fájdalommal búcsúzunk Tőled. Nyugodj békében!

Sümegeh László

Az albertfalvi iskolakápolna eredeti berendezése, amely a Petőfi Sándor Általános Iskola tornatermében működött vasárnaponként a templom felépítése előtt

— • • • —

Búcsúzni kell megint. Elment az „igazgató bácsi”, a helytörténeti gyűjtemény megálmodója és megvalósítója, a közösségformáló gyűjtés megindítója és múzeummá formálója.

1932, Jászberény – 2020, Albertfalva: e két évszám fogja közre életét.

Matematika-fizika szakos tanárként végzett, Öveges József professzor úr kedves tanítványaként, aki bizalommal egyengette indulását. Így korán lett szakfelügyelő és fiatalon kapott 1964-ben igazgatói kinevezést Albertfalván, amely ettől kezdve otthona lett. 28 évig, 1992-es nyugdíjazásáig volt a Petőfi Sándor Általános Iskola igazgatója.

„Ez alatt a 28 év alatt rengeteget fejlődött az iskola, a tanulók létszámában, területben, színvonalban. Az ország legnagyobb létszámú általános iskolája lett, szinte átláthatatlanul nagy tantestülettel, de igazgató úr vezetésével tökéletesen működött. Végül elindult a 8 általánosra épülő gimnázium és szakközépiskola is. Mindez sok időt és hatalmas szervezőmunkát igényelt.

Ennek ellenére maradt még energiája, hogy – a szinte az egész régi Albertfalvát eltüntető nagy lakótelepi építkezések előtt – mentse a menthetőt. A gyerekeket belelakosította, hogy – padlást, pincét átkutatva – gyűjtsék azokat a régi tárgyakat, amik nagyszüleik életét körülvették. Ez a nagyszerű, lelkes gyűjtőmunka lett a múzeum alapja, s hozzá kapcsolva az iskolai élet dokumentumait is, egy önálló helytörténeti és iskolatörténeti múzeum megnyitásához elegendő anyag. A múzeumot minden régi albertfalvai magának érzi, büszke rá, és az új albertfalvaiak is elismeréssel látogatják” – szerepel az AKTK-tól 1998-ban kapott Albert Herceg Díj laudációjában.

A jól szervezett, lelkiismeretesen végzett munka szeretete irányította mindig. Pihenésre nem sok időt adott magának, szinte utolsó pillanatig dolgozott. Először a múzeum létrehozásáért, azután a színvonalas, évenként 1-2 alkalommal megrendezett jó kiállításokért, s legvégül utódai betanításáért fáradozott. Azzal a jó érzéssel fejezhette be: „Jó mulatság, férfimunka volt”. Köszönjük helytállását Albertfalváért, a köztünk töltött 56 évet!

Reméljük, fiatal munkatársait sikerült beoltani a hely szeretetével, s a jól bejáratott múzeumi munka eredményes folytatására ösztönözni. Tudjuk, figyelni fogja a túlvilágról is Albertfalvát, hiszen hála Istennek, terheit letéve ment át oda.

Az örömmel megélt eredményekről beszéljen a nálam illetékesebb Dr. Máté Róbert.

Kellner Dénesné

— • • • —

Albertfalva ügyéért folytatott terveimet mindig készséggel támogatta. 2010 májusában kerestem meg azzal, hogy felkutattam az albertfalvi születésű Mahunka Imre és felesége szobrát. A szobor Albertfalvára történő áthelyezési kérelméhez kértem támogató javaslatát. Örömmel teljesítette kérésemet, eljött a Mahunka-villába, hogy személyesen is lássa Kisfaludi gyönyörű szoborművét. Közben kórházba került, de betegágyából is figyelemmel kísérte a szobor sorsát. Még betegen is ügyintézett, bevitettem hozzá az aláírandókat, ezért nem került késedelembe a szobor ügye. „Ott akarok lenni a szoboravatáson!” – mondta többször. 2010. november 10-én délután 3 órakor volt az avatás időpontja.

Ott volt, gyógyultan! Az avatás után megjegyezte, hogy ez a cél sokat jelentett neki a gyógyulni akarásban.

Érdekes a 7-es busz végállomásánál Albertfalva első temetőjének a helyén felállított emlékmű története. A talapzaton álló Gábrriel főangyal szobra az albertfalvi Hunyadi úti temetőből került értékmentés során a múzeumba. Gábrriel nevének jelentése „Isten ereje”, Gábrriel arkangyalt Isten hírnökének nevezik. Egyik szimbóluma a harsona. Az ő harsonája hallatszik majd az ítélet napján a feltámadáskor. Ezért látható temetői emlékműveken. Gyakran jártam a Hunyadi úti temetőben és láttam ezt a szobrot. A temetőrombolás elől meg akartam menteni. Igazgató úr befogadta a múzeumba, pedig nem beszéltük meg előzetesen a mentőakciót. Évek múlva találkoztam újra a szoborral a múzeumban.

2014-ben javasoltam köztéri felállítását, hogy legyen ismét hősi emlékhely Albertfalván. Az indítványt örömmel támogatta és segítette. Az Albertfalva alapításának 200. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségsorozaton, amíg egészségi állapota engedte, jelen volt. Az alapító Albert Kázmér herceg szoboravató ünnepségén is részt vett. Minden Albertfalvához kapcsolódó kutatást támogatott, előadást és kiállítást szervezett, filmet forgatott és vetített. Filmet készített Ormai Gusztai atyáról, Albertfalva nyugdíjba vonult plébánosáról a székesfehérvári papi otthonban.

Kiállításon mutatta be Albertfalva fejlődésének és változásának történetét, a templomépítés és az albertfalvi búcsúk eseményeit. Írásai megjelennek az Egyházközségi Levélben, írt az Albertfalvi Emlékkönyvbe. Írásában így fogalmazott: *„szeretnénk, ha a plébánia és a múzeum közötti jó kapcsolat továbbra is fennállna”*. Sokat tett ezért is. Előadásban, kiállítással és filmvetítéssel emlékezett meg Dr. Kada Lajos érsek úr életútjáról.

A 2017-ben megalakult Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület alelnökeként haláláig segítette munkánkat. Köszönjük! Tisztelt Igazgató úr, kedves Bandi bácsi! Teljesítjük kívánságodat, vigyázunk a múzeumra!

Jászberényben született, de szíve igazi albertfalvi volt.

Dr. Máté Róbert

Húsvéti vallomások

2020 húsvétja. Biztos vagyok benne, hogy ez az ünnep úgy vonul majd be a világ- és egyháztörténelembe, mint egy olyan időszak, amikor egy apró vírus a globalizálódó világban először forgatta fel alapjaiban az egyének és a közösségek életét.

Bezártak az iskolák, óvodák, intézmények, aki teheti otthonról „hómofiszban” dolgozik. Amikor ez a cikk készült, már megkaptuk bíboros atyánk üzenetét, amelyből kiderült, hogy a közös szentmise áldozat bemutatását is szüneteltetnünk kell.

A megszokott kapcsolódási pontjaink átmenetileg megszűnnek, átalakulnak. Amikor találkozunk, nem fogunk kezét, nem öleljük meg egymást, nem adunk puszit egymásnak. Hirtelen lelassult minden. Nem utazunk, nem szaladunk, nem hobbizunk. Otthon vagyunk és várunk. Várjuk, hogy a koronavírus visszahúzódjon, és mi ismét visszatérhessünk az eddig megszokott kerékvágásba.

Nem tudom nem észrevenni a párhuzamot a nagybőjttel, a nagybőjt üzenetével: állj meg, ember, lassulj és emlékezz: porból lettél és porrá leszel. Mindaz, amit nagy erővel hajtasz, egyszer semmivé válik és ott állsz majd Teremtőd előtt pőre lelkeddel, és mindazzal a kinccsel, amit rövid életed alatt kaptál, gyűjtöttél.

2020 nagybőjtjének üzenete számomra, hogy a húsvétra való készülés alatt és az ünnepek után nem lehetek ugyanaz az ember, mint aki előtte voltam. Nem élhetem ugyanazt és ugyanúgy az életet, mint előtte. Átalakul minden és a mindennel együtt változunk, alakulunk mi is.

Hosszú ideje imádkozunk Istenünkhöz, hogy ha Ő is jónak látja, legyen közösségi házunk Albertfalván, szeretett templomunk mellett. Sokan, sok áldozatot hoztak már eddig is, de még buzgóbb imára van szükségünk. Az év elején még úgy tűnt, hogy márciusban megtörténhet az első kapavágás, de bár minden terv készen van, az engedélyek megérkeztek, a járványhelyzet miatt késedelmet szenved az építkezés.

Továbbra is hívlak benneteket, hogy imádkozunk, kérjük Urunkat, hogy sikerüljön közösségi fészket építenünk lelki otthonunk mellé.

A fizikai épületen túl a közösség fontos építőköve, hogy tudunk egymásról, törődünk egymással, odafigyelünk rászoruló testvéreinkre, felebarátainkra. Ezt a feladatot igyekszik a mindennapokban ellátni Karitás közösségünk, akik nagyon nagy odaadással és szeretettel ügyködnek azon, hogy a rászorulókat megtalálják, segítsenek rajtuk. A képviselőtestületből Bene Lajos barátomat szeretném most nektek bemutatni, aki ennek az apró, de lelkes közösségnek még lelkesebb vezetője, és akit személy szerint is nagyon kedvelek bölcsességéért és szókimondó egyenességéért. Fogadjátok szeretettel bemutatkozását!

Röviden beszélj magadról, kérlek! Szülők, testvérek, családod, albertfalvi kötődésed.

Zuglói gyerek vagyok, a Városliget mellett nőttem fel. Gyerekkoromban minden szabadidőmet a Ligetben töltöttem. Édesanyám lengyel, ezért sokat utaztunk Lengyelországba, a nyelvet is sikerült megtanulnom. Szüleim mérsékeltén vallásosak voltak, sátoros ünnepeken jártunk templomba – ha éppen olyan hangulatban voltak. Ennek ellenére – talán hívő nagymamám kérésére – fontosnak tartották, hogy elsőáldozó legyek a Rózsák terei görögkatolikus templomban. Később véletlenek sorozata eredményeképpen a Kaffka Margit Gimnázium (jelenleg Szent Margit Gimnázium) akkoriban újrainduló egyházi osztályába vettek fel. Kerényi Lajos atya tanította a hittant, a személyisége, tanítása, de legfőképpen a személyes példamutatása nagy hatással volt rám. Albertfalváról ekkor még csak annyit tudtam, hogy az egy távoli hely, még a Bikás parkon is túl. Aztán közbeszólt a szerelem és Albertfalva hirtelen egy nagyon közeli helyé, majd az otthonommá vált.

Mi volt az első emléked az albertfalvi templomról?

Feleségemmel – akkor még menyasszonyommal – tervezgettük az esküvőnket. Egy vasárnap elindultunk biciklivel, hogy megnézzük a környék templomait. Az első az albertfalvi templom volt. Éppen mise volt, amikor ideértünk. Attila atya prédikált. Csodálatos szentmisét tartott!

Történelmi, filozófiai példákkal fejezte ki az evangélium tanítását, komoly, mély összefüggésekre mutatott rá. Ott helyben elhatároztuk, hogy itt lesz az esküvőnk és őt fogjuk felkérni, hogy adjon össze minket. Úgy is lett!

Mi a legkedvesebb emléked a templomi közösséggel kapcsolatban?

Rengeteg szép élményem, emlékem van a templomi közösségről, egyes személyekről, kisközösségekről. Bár a szürke hétköznapiak hajlamosak vagyunk elfásulni, de rendkívüli helyzetekben rendkívüli tettekre képes az albertfalvi közösség. Az összes karitászos gyűjtésen, segítségkérésen ezt a jószándékot, tenni akarást érezni. Csak egy példát mondok: a tavaly őszi ruhagyűjtésen gondjaink akadtak a szállítással. Kiderült, hogy egy tonna ruhát csak pár hét késéssel tudunk Sarkadra szállítani. Ezeket az alsó hittanhelyiségben tároltuk, de az egyik szerda esti mise után fel kellett vinni a felső hittanterembe. Igyekeztem megszervezni, hogy minél több jó erőben lévő férfi jöjjön segíteni, így is kemény, egyórás pakolásnak ígérkezett a munka. Elmentem a misére, de nagyon csalódott voltam: alig egy-két férfi volt ott, a többiek pedig asszonyok, gyerekek. Úgy éreztem, ez nem fog sikerülni. Henrik atya kihirdette, hogy segítséget kérünk. Közben elindultam az alsó hittanterembe elkezdni a pakolást. Ahány csomaggal csak elindultam, mindig kikapta valaki a kezemből. Mindig szóltak, hogy kéri a következőt, nem bírtam már elég gyorsan dobálni a dobozokat. Biztos voltam benne, hogy megérkezett a várva várt segítség, az erős férfiak csapata. 15 perc alatt felhordtuk az egészet! Felmentem, hogy megköszönjem a segítséget. Leesett az állam! Aki csak részt vett azon a szentmisén, eljött Henrik atya hívására. A 15 segítőből hárman voltak férfiak (és egy nagyfiú), a többiek asszonyok. Ők kipirultan, jókedvűen, mosolyogva dobálták fel az egy tonnányi adományt, röpke negyedóra alatt. Hát ilyen csodálatos ez az albertfalvi közösség!

Voltak-e meghatározó személyiségek, kapcsolatok, akik Albertfalvához köthetőek? Kik voltak ők, milyen emlékeid vannak velük kapcsolatban?

Az itt szolgált papok, diakónusok mind rendkívül meghatározóak, fontosak nekem, mindannyiuktól rengeteg lelki adományt kaptam. E beszélgetés kereteit meghaladná, ha végigsorolnám az összes adományt, élményt, értéket, amit általuk és velük élhettem meg! Még csodálatosabb abba belegondolni, hogy milyen eltérő temperamentumú, személyiségű embereket hív szolgálatra az Úr.

A másik rendkívül meghatározó kapcsolat a családok közösségünk, a Szent Istvánról és Boldog Gizelláról nevezett családok közössége. Az Egyház-községi Levél legutóbbi számában mutatkoztunk be. Nagyon szoros barátság alakult ki közöttünk, olyan érzés, mintha egy nagyon nagy család része volnék, pl. egy csomó unokatestvérem volna. Természetesen elköteleződéssel, konfliktusokkal, súrlódásokkal is jár a közösség, de így 15 év tapasztalata alapján bátran mondhatom, a közösségünk tagjaival egy hullámhosszon vagyok, ők a legjobb barátaim. Mindenkit arra biztatok, hogy hozzanak létre családok közösségeket!

Időrendben harmadikként a karitászcsoporthoz szeretném megjelölni, melynek én vagyok a vezetője. A karitász szolgálatban rendszeresen és konkrétan megtapasztalhatom Isten végtelen jóságát és szeretetét. Olyan – esetlegességnek tűnő – találkozásokon, eseményeken keresztül egyengeti gyengéden utunkat az Úr, amiket én csak mikrocsodáknak nevezek. Azt is felemelő látni – és ezzel együtt járva megtapasztalni –, hogy milyen hatalmas formáló erő a szolgálat, a jócselekedet! Azt is formálja, aki adja, és azt is, aki kapja. Közösségben, csoportban tevékenykedve egymást erősítjük, támogatjuk jó példával, bátorítással, vagy csak egyszerűen annyival, hogy meghallgatjuk egymást.

Kérlek, csatolj egy régi fényképet az albertfalvi közösségről és pár szóval mutasd be a képen lévőket!

Inkább azt a fényképet csatolnám, ami akkor készült, amikor felpakoltuk az adományokat.

„Ha felfelé fohászkodsz, (Isten) lefelé, a nélkülözőre mutat. Ha a nélkülözőn segítesz, Ő felemel.”

Melyik a kedvenc szentírási szakaszod, miért?

Máté 25. Rengeteget tudnék beszélni róla! Az utolsó ítéletről szóló tanításban két arcát is mutatja Isten: az ítélkező, mindenható, mindenek fölötti

Bíró, aki számon kér azért, hogy mit tettél a szenvedő, éhező, nélkülöző emberben jelenlévő Istenért. Ha felfelé fohászkodsz, lefelé, a nélkülözőre mutat. Ha a nélkülözőn segítesz, Ő felemel. Mindkét út ugyanoda, az üdvösségre vezet. Annak az embernek viszont a pokol az osztályrésze, aki sem Istennel, sem a másik emberrel, csak saját magát foglalkozik.

Mi a feladatod a képviselőtestületben és ez konkrétan milyen teendőket jelent?

A képviselőtestület jegyzője vagyok. Ez eredetileg komoly adminisztratív kötelezettségekkel járt volna, de a modern technikának köszönhetően nincs vele sok tennivalóm. Helyette a karitászcsoporthoz vezetőjeként veszek részt a munkában arra törekedve, hogy a Karitászszerkezetek is megfelelő hangsúlyt kapjanak a döntéshozatalban.

Miért tartod fontosnak a képviselőtestületi munkát? Miért vállaltad el?

Nem tudtam, hogy mit vállaltam el. Most már látom, hogy miről szól ez a feladat: sokan sokféle szempontot, nézőpontot ütköztetve, legjobb tudásunkat beleadva arra törekszünk, hogy minél jobban működjön a kis közösségünk, aztán végül minden úgy történik, ahogy az Úr akarja.

A képviselőtestület tagjaként milyen mottót választanál magadnak?

Arra törekedjünk, hogy úgy szolgáljuk a nagyszüleinktől kapott értékekkel a mostani közösségünket, hogy azzal az unokáink felé is el tudjunk számolni.

Vas Gabesz

Rövid híreink

A kialakult járványügyi helyzet az AKTK életét is felborította. Egy évtizedes hagyományunkat kell megszakítanunk az idén, mert nem tudjuk nyár elején fogadni a Kárpátaljáról érkező gyerekeket. A 2020-as Honismereti Tábor megrendezéséről nem mondunk le véglegesen. Reményeink szerint ősszel már nem lesz semmilyen akadálya annak, hogy vendégül láthassunk pár napra ismét egy vidám kis csapatot Akliegy, Batár vagy

Nevetlenfalu iskolásai közül. Ez úton szeretnénk megköszönni azoknak a családoknak, akik már jelentkeztek befogadónak, de nagylelkű felajánlásukat most nem tudjuk igénybe venni. Ősszel feltétlenül számítunk rájuk és az újonnan jelentkezőkre is.

A Szent Mihály Akadémia programjai is csúsznak. Számtalan előadás és kirándulás terve pihen egyelőre a fiókban, az ismert okok miatt. Mindezek mellett szívesen vesszük, ha ötleteikkel, kívánságaikkal segítenek gazdagítani az előadások vagy kirándulások választékát. Nyár végétől szeretnénk újra beindítani előadásainkat, és bízunk benne, hogy akkortól a Döngicsélő Klub programjai is folytatódhatnak.

Költségeink csökkentése érdekében bankot váltottunk. Az AKTK új bankszámlaszámára várjuk a tagdíjbefizetéseket és esetleges adományokat is. ERSTE Bank 11600006-00000000-85772526

Kiss István

Húsvéti feladvány

Számold meg, hány van ezekből az állatokból a képen!

madár

szitakötő

pillangó

Kedves Gyerekek és Szülők! Rajzpályázatot hirdetünk az óvodás és általános iskolás gyermekek számára.

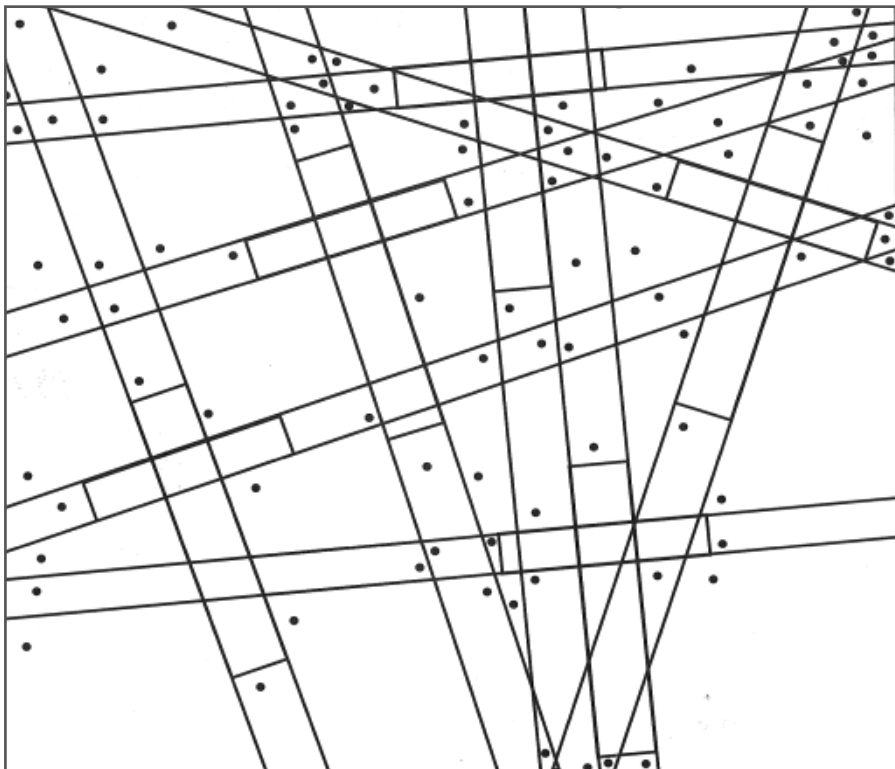
Téma: óvodásoknak „Én és Jézus”, általános iskolásoknak „Én és az Oltáriszentség”.

Méret: A/4.

Választható technika: grafit, színes ceruza, zsírkréta, pasztellkréta, olajkréta, festék, kollázs vagy mozaik.

Húsvéti színező

Színezd ki a pontozott mezőket! Hány keresztet találtál így?

Beküldés: lefotózva az egyhazkozsegilevel@gmail.com címre, az alkotó nevének, életkorának, a kategóriának, szülő nevének és elérhetőségének megadásával. Beküldési határidő: 2020. május 22.

Az elkészült képeket műértő zsűri fogja értékelni. A legjobb műveket hasznos és értékes díjakkal jutalmazzuk és alkotójukkal együtt az úrnapi Egyházközségi Levélben fogjuk bemutatni.

Jó munkát kívánunk!

1 / segítség
100% szeretet

www.karitasz.hu

Kérjük, adója **1%-ával**
támogassa a Katolikus Karitászt
szolgáló szeretetét.

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY
Adószám: 19666275-1-43

EGYBŐL SEGÍT!

Támogassa a **Magyar Katolikus Egyház** szolgálatait!

LELKI
KÖZÖSSÉGET
adunk!

Segítjük a
CSALÁDOKAT!

Segítjük a
RÁSZORULÓKAT!

Jelen vagyunk az
OKTATÁSBAN!

Kérjük, rendelkezzen
Ön is adója egyházi
1%-áról!

Technikai szám

0011

Köszönjük,
hogy támogatja
szolgálatainkat!

katolikus.hu

„Miért csüggedsz, lelkem,
miért vagy nyugtalan?
Bízzál az Úrban: fogom még áldani
arcom szabadítóját, Istenemet. ”

(Zsolt 42,12)

